

КАТРИН ФОКС

ДЪЛГО ПЪТУВАНЕ

Част 1 от „Рискувай, за да спечелиш“

Превод от английски: Illusion, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

Десет години по-рано

Чейс Куупър сграбчи презрамките на раницата на Джаг и силно го издърпа на тротоара секунди, преди един SUV^[1] да го блъсне дори по-силно, отколкото го бе направил защитникът на противниковия училищен отбор при последния им футболен мач. Шофьорът натисна клаксона, докато ги подминаваше, и показа на Куупър и двамата му приятели среден пръст.

— Майната ти! — извика Мак, като отговори по същия начин с двете си ръце, докато се тътреше по бордюра, предизвиквайки човека да се върне и да се сбие с него.

— Хей? — възкликна Джаг, като вдигна очи от телефона си.

Кууп поклати глава.

— Да не би да се опитваш да се самоубиеш? — Погледна над рамото на Джаг, опитвайки се да зърне телефона му. — Всъщност, какво толкова важно гледаш?

Мак скочи от бордюра.

— Вероятно някое порно — предположи той.

Джаг се ухили.

— Майната ти. — Изключи телефона си и го сложи в джоба на провисналите си дънки.

— Какво, по дяволите, става с теб, приятел? — Кууп се огледа за коли и пресече улицата, а шестте бири, които беше взел от хладилника на баща си, се удряха една в друга в раницата му.

— Имам нужда от секс — отвърна Джаг. — Това става с мен. — Подхилвайки се, той бутна Чейс към уличната лампа. — Аз, за разлика от теб, задник такъв, не го правя ежедневно.

Куупър заобиколи лампата и мина направо между къщите, промъквайки се през дворовете им, за да съкрати пътя до къщата на Мари.

— Казах ти, с Мари сме приятели.

Мак изсумтя.

— Имаш предвид, че сте приятели с екстри, нали?

Кууп се намръщи и сложи ръцете в джобовете си.

— За стотен път ти казвам — не, не се чукаме. — Защо изобщо се мъчеше да се защити от тези двама многознайковци? — Само задето излизаме заедно, смеем се и се забавляваме, не означава, че правим секс.

— Тогава защо винаги е полугола пред теб? — засмя се Джаг.

— Тя е модел. — Бутна входната ѝ врата. — Свикнала е да не носи почти нищо върху себе си.

Джак потърка ръце.

— Точно както ги харесвам.

Минаха по алеята, водеща към входната врата на къщата, и Кууп скочи на тревата.

— Хайде — каза тихо той.

— За Бога, защо винаги трябва да минаваме през прозореца? — изстена Мак. — Да не би да имаш нещо против да използваш входната врата? — Следвайки го по петите, приятелите му го настигнаха до храста под прозореца на момичето.

Тримата имаха доста лоша репутация в града, а родителите на Мари не бяха доволни, че дъщеря им се мотаеше с тях, ето защо Чейс правеше всичко по силите си да не се мярка пред очите им.

— Просто предпочитам да използвам прозореца.

Джаг се наведе и надникна през стъклото.

— Това ли е този, през който пропълзваш, когато ти се явява полугола?

— Майната ти — каза Кууп и тихо повдигна прозореца.

Момчетата грешаха. Двамата с Мари не правеха секс и никога не бяха правили. Тя можеше и да се разхожда полугола, и, разбира се, беше изключително сексапилна, но имаше друго момиче, което не можеше да избие от главата си — момиче, което беше напълно забранено и което дори не си правеше труда да прекара някакво време с него.

Прехвърли десния си крак през перваза на прозореца, след това промуши и таза си, докато мърмореше заради тесния отвор.

— Пич, може би ще решиш да намалиш тези чийзбургери — отбеляза Джаг.

Мак избухна в смях.

Затворил очи, Куупър се молеше родителите на Мари да спят дълбоко, както беше със задник, заседнал над перваза, и тяло, наполовина повесено през отвора, ставаше идеална мишена някой да изстреля цял заряд едри сачми в него. Той се избута напред, скочи на крака и махна на момчетата да влязат вътре.

Джаг и Мак се покатериха след него, кискайки се като ученички и бутайки се един друг, след което се стовариха върху неоправеното легло. Кууп се огледа, но Мари никъде я нямаше. Чуваше се шум от голямата ѝ гардеробна и той направи знак на момчетата да пазят тишина.

Пусна раницата си на пода и започна да се промъква през стаята. Миналата седмица тя се беше прокраднала зад него на футболното игрище и едва не му беше изкарала акъла. Добре се посмя за негова сметка, но тази вечер той щеше да ѝ го върне.

Хвана двойните врати и ги отвори със замах.

— Пипнах те! — Думите му заглъхнаха, когато видя сестрата близначка на Мари — чисто голата ѝ сестра близначка.

О, по дяволите.

Момичето от мечтите му стоеше пред него като вцепенено, роклята, която държеше, се изплъзна от пръстите и с шумолене се приземи на пода.

— Аз... ъъ... — Гласът му вероятно я върна в реалността.

— Какво, по дяволите! — Тя бързо обви с ръце тялото си, обърна се настрани, като леко се приведе, предоставяйки му най-сладката и сексапилна гледка към нейното перфектно дупе. Мамка му!

Джулия.

Може и да беше близначка на Мари, а той беше виждал тялото на сестра ѝ безброй пъти, но то не можеше да се сравни с това на Джулия. Членът му се втвърди и почувства забързания си пулс чак в гърлото. Господи, толкова отчаяно я желаше, но тя беше сестра на най-добрата му приятелка, а и беше предупреден, че е забранена зона.

— Махай се — каза му, а руменина се разля по шията и бузите ѝ. — Аз не съм Мари.

Приятелите му се разсмяха и Кууп стисна зъби, готов да ги убие. Но ако се отместеше, щеше да я изложи на показ, а нямаше намерение допълнително да я засрамва. Погледна през рамото си.

— Престанете! — предупреди ги той и застана така, че да им попречи да я видят и да ѝ даде уединението, което заслужаваше.

— Веднага! — настоя тя.

— Виж, аз... аз... съм... — започна Чейс, сграбчил кичур коса.

Очите ѝ с цвят на уиски, изпъстрени със златисти като мед точки, го стрелнаха, карайки го да се закове на място.

— Да не би думата, която търсиш да е „перверзник“? — попита Джулия.

Искаше да си тръгне, да свали очите си от нея, но честта му се бореше с желанията... и губеше. Освен това беше оставил вратите отворени и ако сега се махнеше, приятелите му щяха да я видят. Сграбчи пенъоара на Мари, висящ на вътрешната закачалка до него, подаде ѝ го и направи усилие да гледа към кутията за обувки, която беше над главата ѝ, докато тя грабна дрехата от него.

— Чуй ме, съжалявам. Помислих, че си...

— Знам за кого си ме помислил.

Памукът прошумоля по кожата ѝ и Кууп завидя на робата, която обгърна тялото ѝ докато девойката я обвиваше около себе си.

— Ако знаех, че си тук, щях да си тръгна — той замълча и посочи с палец над рамото си, — и да отведа тези задници с мен. Никога не съм искал да попадна на теб, докато си гола, Джулия. Никога. Това е грешка.

— Знам — отвърна тя, а гласът ѝ се понижи толкова, че трябваше да се напегне, за да я чуе. — Не съм като сестра ми.

Погледът му се стрелна към нея и гърлото му се стегна, когато видя болката в изражението ѝ. Какво, по дяволите? Да не би да си мислеше, че не е толкова красива и привлекателна, колкото Мари? Че щеше да си тръгне, защото *голотата* ѝ беше отблъскваща или нещо подобно? Може и да не беше толкова общителна и популярна като сестра си, но това не означаваше, че не я желаше, или пък, че не искаше да я вижда гола. Защото, по дяволите, той я желаше. Точно сега не беше съвсем подходящото време и се опитваше да се отнася с уважение към нея, без значение колко твърд е станал penisът му и колко отчаяно го моли за малко действие.

— Джулия — каза Чейс, докосвайки кичур от дългата ѝ тъмна коса. — Нямах предвид...

— Какво става тук? — попита Мари от вратата на стаята си. Младежът се извърна и приятелката му, облечена в оскъден бански от две части, го гледаше втренчено, с ръце на кръста. Тя наведе главата си на една страна. — Има ли нещо, което трябва да знам?

— Помислих я за теб — обясни Кууп.

Джулия мина покрай него.

— Търсех роклята, която ти дадох, когато гаджето ти ме намери. Не знаеше, че съм аз, докато не му казах.

Мари завъртя очи.

— Човек би си помислил, че вече може да ни различи.

Можеше. Бяха еднояйчни близначки, но за него бяха различни като деня и нощта.

— Чакай, мога да обясня...

— И не трябва да се тревожиш, защото нищо не се е случило. — Джулия се обърна и директно срещна погледа му. — Не е мой тип.

Мари се насочи към раницата му на пода и се наведе над нея:

— Донесохте ли бирите за плажното парти?

Докато наблюдаваше как Джулия се отдалечава, вече нямаше настроение да се забавлява. За Бога, може и да бе спасил Джаг да не го прегазят, но самият той се чувстваше така, все едно парен валяк беше минал през него.

---

[1] Sport Utility Vehicle — транспортно средство, което е предназначено за активен отдих и притежава повишена проходимост, т.е. някои от функциите на офроуд автомобилите. Повечето средно големи автомобили имат три реда седалки и голямо пространство за багаж зад последния ред. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 2

В наши дни

Джулия Блеър не харесваше изненадите, а още по-малко тези тайни съобщения, които получаваш след полунощ. Затвори вратата зад непознатия.

Дървеният стар под скърцаше, докато се връщаше обратно по коридора на апартамента си, за да стигне до хола. Борейки се с треперенето от студа, тя стегна памучния пеньоар около кръста си и бутна настрани досиетата, върху които работеше. Седна на удобното кресло и прочете „Госпожица Блеър“ на плика, след което го обърна. Честно казано нямаше представа кой би ѝ изпратил писмо толкова късно през нощта, но не можеше да изключи възможността да е било изпратено от МакГинли и Грегорс — адвокатската кантора, в която работеше.

Над прозореца зад дивана ѝ климатикът затрака и се задави като пациент с астма и тя едва не изскочи от креслото си. Живеейки сама, точно в центъра на Халифакс, винаги внимаваше и първоначално не възнамеряваше да отваря вратата на никого. Но когато надникна иззад завесите и забеляза колата на куриерската фирма, отиде и отвори вратата, предполагайки, че може да са папките, които очакваше да получи.

Вътре в писмото откри нещо, което приличаше на покана от собственик на ранчо за гости. От изненада сбърчи нос и зачете писмото. Това трябваше да е някаква грешка. Кой би я поканил на едноседмична ол инклузив почивка в курортно ранчо в Албърта, започваща тази събота вечер, при положение че има два дена път до там. Отпусна се назад в стола си, вдигна краката си горе и започна да търси нещо в паметта си. Не познаваше никого в Албърта, да не говорим пък за човек, който да притежава подобно ранчо. Възможно ли беше да е някой стар неин клиент?

Грабна таблета си, вкара информацията и откри, че ваучерът за ранчото и самолета са истински. Интригуващо. Започна да се рови по-

подробно в сайта на ранчото, надявайки се да разбере кой е собственикът му, но за съжаление търсенето ѝ беше напразно. Погледна в плика и извади от там лист хартия. Върху него пишеше: „Една седмица на забавление и отдих от Вашия таен почитател от гимназията.“

Таен почитател от гимназията?

Продължи нататък и се зачете в загадъчните думи: „Дори ще гледам «Високо в небето» заедно с теб“. Вцепени се. Явно този, който ѝ беше изпратил писмото, я познаваше много добре, защото любимият ѝ филм беше точно този.

Но кой?

Помисли си за тайфата, с която движеше преди години. Всички знаеха, че обича точно този филм, но не можеше да си представи някое от момчетата от групата им да е било влюбено в нея и сега да ѝ изпраца тази мистериозна покана. Поканата вероятно беше за нейната енергична сестра Мари, с която имаха еднакви вкусове. Като модел на бански костюми, посещаването на екзотични места беше нещо, което сестра ѝ правеше редовно. Дори не се задържаше достатъчно дълго на едно място, за да се безпокои за собствен апартамент, а и едва миналия месец, между няколко пътувания — и партита — тя прекара близо три седмици в апартамента на Джулия.

За разлика от Мари, Джулия харесваше по-тихия начин на живот и не бяха по вкуса ѝ безумните събирания или случайните свалки за една нощ. Но истината беше, че когато изпиеше няколко питиета, уж за да отпусне напрежението, след това имаше чувството, че е сама, нещастна и че се нуждае от нещо истинско.

Беше посветила толкова много усилия за изграждането на кариерата си, че рядко имаше време за социален живот. На практика се беше отказала от това да ходи на срещи, защото понякога се чудеше дали наистина не е единствено магнит за идиоти.

Сестра ѝ винаги бе привличала успешни, красиви мъже, които я обожаваха — мъже, с които Джулия би се радвала да се среща. Е, с изключение на онази егоцентрична футболна звезда от гимназията, която имаше всичко. Външност. Ум. Харизма.

Двамата със сестра ѝ бяха като сиамски близнаци, ходеха си на гости непрекъснато и се забавляваха заедно след футболните мачове. Не че Джулия ревнуваше. Изобщо не ревнуваше. И със сигурност

нямаше желание да изживее един ден като сестра си. Не, ни най-малко не искаше подобно нещо. Какво, все пак, би желала да има с прочутия плейбой Чейс Куупър? Момчето, което не си направи труда, поне веднъж, да ѝ обърне внимание. Е, с изключение на единствения път, когато я видя чисто гола. И дори тогава я беше помислил за Мари, докато тя не поправи тази грешка.

Джулия бавно и продължително издиша и се замисли за истинската причина, поради която момчетата никога не я поглеждаха. Можеше двете с Мари външно да си приличаха, но по характер бяха напълно различни. Джулия беше определяна като умната, ученолюбива и всеотдайна сестра, която работеше усилено, за да стигне до там, където бе сега. От друга страна, Мари беше талантливата и забавната. Беше като слънчева фурия, която докосваше всички. Не можеше да се отрече това, че нейната жизнена и дружелюбна същност беше изиграла значителна роля за успеха ѝ и шикозната ѝ работа.

Джулия знаеше, че това е клише, но беше израснала и живяла в сянката на сестра си достатъчно дълго, за да разбере предубежденията, които хората имаха, отнасящи се до близнаците. Още от самото начало ролите им бяха предопределени. Сега, като адвокат и модел, двете трябваше да изпълняват тези предварително зададени стереотипи.

Отново прочете поканата. Възможно ли беше да е предназначена за нея? Но независимо дали това беше така, или не и без значение колко примамливо звучеше, тя нямаше време да зареже всичко и да прелети почти половината страна, за да се наслаждава на една седмица в почивка и развлечения с някакъв си таен обожател, особено когато в следващите седем дни най-големият ѝ случай влизаше в съда. Смачка поканата и я хвърли в кошчето. Ако беше за сестра ѝ, така или иначе Мари нямаше как да отиде, тъй като се намираще на някакво екзотично място, за да правят снимки за корицата на едно списание. А ако беше за нея, тя нямаше намерение да се възползва от тази възможност.

* * *

Чейс Куупър не беше виждал Мари Блеър от гимназията, но на Джак, неговият приятел, не му отне много време да открие, че тя

живее в луксозен апартамент в центъра на Халифакс. Тъй като не намери никаква следа от съпруг и деца, Кууп продължи с плана си да я доведе в ранчото си — за да разбере дали биха могли да имат бъдеще заедно.

Докато проверяваше кастрираното животно в последната клетка на обора, се чувстваше доста неспокоен, заради техния почти готов план. Нито можеше да престане да си задава въпроса дали постъпва логично, бавно крачейки обратно към главната къща.

Изкачи стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж до жилищните си помещения, които бяха на края хижата. На път към банята съблече потните си дрехи и ги пусна на купчинка върху пода. Когато протегна ръка, за да пусне душа, мислите му го отнесоха към Джулия Блеър, но той тръсна глава, за да се отърве от тях. След като покани Мари в ранчото си, последният човек, за когото трябваше да си мисли, беше нейната скромна сестра близначка, която навремето беше видял чисто гола и която му беше казала, че той не е от типа момчета, които харесва.

Куупър застана под душа и грабна сапуна. Докато насапунисваше тялото си, се опита да насочи мислите си към Мари. Спомни си времето, когато с неговите приятели отидоха в залива Хъбард. Онази вечер тя се беше съблякла и беше го поканила да се присъедини към нея във водата. Можеше да отиде при нея, но не го направи. Противно на всичко, което хората си мислеха за тях, той и Мари никога не бяха излизали, което противоречеше на разбиранията в гимназията, че капитанът на футболния отбор и главната мажоретка трябва да са заедно. И все пак, по онова време бяха доста близки приятели, които се катереха през прозорците на стаите си, за да си говорят и да гледат късното шоу, когато никой друг не беше наоколо.

Тогава защо никога не я покани на среща? Защото тогава не се интересуваше от нея. Не, истината беше, че харесваше сестра й Джулия. Тя се движеше в напълно различна среда и не би му обърнала никакво внимание. Всъщност, откакто я беше открил в гардероба на Мари чисто гола, го презираше. Дори и да не го мразеше, Кууп не можеше да направи нищо за влечението си към нея. В онези дни, той беше най-добрият приятел на Мари, което означаваше, че Джулия беше напълно забранена за него.

По дяволите, след като не можеше да бъде с Джулия, трябваше да покани Мари да излезе с него, за да разбере, по-рано отколкото късно, дали можеше да има нещо помежду им. Вместо това, изчака цели десет години, за да го направи. Той никога не бе намерил някоя, с която да му бъде приятно да е с него, ето защо с двамата му приятели, Джаг и Мак, трябваше да измислят тъпия план, с който да накарат момичетата от тяхната младост — онези, за които си мислеха, че са се разминали — да дойдат в ранчото, за да видят дали биха могли да имат някакво бъдеще заедно.

Прокара сапуна по тялото си, бързайки да се приготви преди самолетът да пристигне. Докато се насапунисваше, пенисът му се втвърди. Единственият проблем беше, че докато се докосваше не мислеше за Мари.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Беше допуснал грешка, че покани Мари да дойде до тук. Обля се със студена вода и се почувства малко по-спокоен за предстоящата среща. Не трябваше да се опитва да превърне приятелството си с нея в нещо повече. Но все пак, можеше да се окаже късметлия и тя да не дойде.

Близо час по-късно тримата млади мъже стояха под внушителното кленово дърво. Помощниците в ранчото — Теса и Джоел, поздравиха пилота на малкия самолет. Когато Джоел отвори вратата за пътниците, първата, която излезе, беше Аликс Харис — момичето, което Джаг беше поканил.

Заставайки до Куупър, той изстена, докато съзерцаваше Аликс — жената, която постоянно терзаше сънищата му още от гимназията. Предпазвайки с ръка очите си от слънчевите лъчи, тя се огледа наоколо, за да види някого, когото познава.

Следващата, която слезе, беше Джес Грей. Изглеждаше някак плаха и стеснителна, и стиснала чантата здраво до гърдите си, се доближи до първата жена. Неспокойният ѝ поглед бързо се стрелна наоколо и тя се заигра с косата си, навивайки късите кестеняви къдрици около показалеца си. Тъй като не можеше да контролира ентусиазма си, Мак пристъпи напред и когато погледът му срещна нейния, по лицето ѝ се появи смесица от изненада и радост.

Неспособен да стои на едно място, Куупър крачеше около дървото и свиваше и отпускаше ръцете си в юмруци. Дали изобщо

момичето от миналото му ще се появи? Честно казано, се надяваше да я няма, защото изобщо не трябваше да я кани да идва тук. Разбира се, че се чувстваше леко остарял, леко изморен от това да си ляга вечер с жена, а сутрин да се буди сам... самотен. Но това, че приведоха този план в действие, беше огромна грешка, защото с приятелите си го направиха, след като бяха изпили прекалено много бира. Стомахът му се сви, докато прокарваше треперещата си ръка през косата си.

Още двама пътници излязоха от самолета и след един миг, продължил сякаш цяла вечност, беше сигурен, че тя не бе дошла. Вълна на облекчение премина през него и той пъкна ръце в джобовете си. Но след това забеляза някакво движение — дълги, стройни крака слизаха по металните стълби. Кууп преглътна тежко, надявайки се, че след като ѝ обясни как стоят нещата, тя просто ще се засмее и тогава щяха да се върнат към онова безгрижно приятелство.

Гъста черна коса падаше като водопад върху слабите ѝ рамене и докато пристъпваше по асфалта, изучаваше непознатата обстановка. Куупър бавно я изгледа от главата до петите, преди очите му да се върнат върху лицето ѝ. Огледа нежните извивки на челюстта ѝ, загорялата кожа и пълните ѝ сочни устни. Когато погледът ѝ срещна неговия, той беше опиянен от прелъстителните ѝ очи, с цвят на уиски — страстни и чувствени под лятното слънце. В следващия миг младият мъж зяпна от удивление, защото му беше трудно да повярва кого виждаше.

Леле... Мамка му...

ГЛАВА 3

Мамка му...

Стомахът на Джулия се сви, когато се взря в добре познатия мъж, който се мотаеше под огромния дъб, израснал от лявата страна на пистата — красавецът, когото адски добре познаваше и не можеше да повярва, че след толкова много време се срещат. Поне този път беше облечена.

Когато той зяпна от изненада, истината се стовари върху младата жена дори по-силно от удар на съдийско чукче. Почувства как краката ѝ омекнаха, как капки пот се появиха върху челото ѝ, докато осъзнаваше каква огромна грешка беше допуснала.

Смутена и чувстваща се като пълна глупачка, Джулия притисна коленете си едно в друго, за да може да остане права. Колебливо пристъпи назад и си пожела земята да се отвори и да я погълне.

Господи, какво по дяволите, правя тук?

С мисли, препускащи с един милион мили в час, тя се упрекуваше, че се беше качила на този самолет. Когато бе разбрала, че делото ѝ няма скоро да влезе в съда, се беше прибрала у дома само за да забележи поканата, която ѝ крещеше от кошчето за боклук да я вземе и да отиде на тази почивка — да разбере кой я е изпратил. В онзи момент Джулия реши да действа и направи точно това.

Не след дълго се озова на магистралата, като лавираше с колата си на път към летището. Докато караше, се опитваше да се убеди, че краткото пътешествие е само с информационна цел — да открие истинската самоличност на подателя. Тъй като подобно необмислено поведение не ѝ бе присъщо, Джулия беше напълно сигурна, че няма да се качи на свръхзвуковия самолет до Албърта или на малката Чесна, която ги закара до ранчото. Точно това бе причината, поради която не си направи труда да вземе куфар със себе си.

На терминала се натъкна на Алекс Харис и Джес Грей — две момичета, които познаваше от гимназията. Докато стояха пред изхода и сравняваха поканите си, любопитството ѝ надделя — дали заради

адвоката в нея, дали заради жената, но в следващия момент, макар и без багаж, тя за пръв път в живота си реши да действа импулсивно и да види докъде ще я доведе това приключение.

И докъде я доведе? Направо в някакво ранчо за гости, в което човекът, който я беше видял, когато бе най-уязвима, стоеше под сенките и най-вероятно чакаше *сестра ѝ!*

Точно когато светът ѝ се преобърна, тълпата се разпръсна и тя започна колебливо да отстъпва назад. Умът ѝ запрепуска лудо, щом жената, помагача в ранчото, я поведе извън пистата. Последва я, но трябваше насила да поставя единия си крак пред другия, докато се чудеше дали не би могла да скочи обратно в самолета и да изчезне оттук преди някой да е разбрал какъв гаф е направила. При звука от запалването на двигателите се обърна към самолета, пот изби по кожата ѝ, когато видя Чесната да се подготвя за рулиране по малката писта.

Почувства се замаяна, затвори очи и пипнешком опита да се хване за нещо — каквото и да е — когато осъзна, че чифт силни ръце се плъзгат около кръста ѝ, за да ѝ помогнат да запази равновесие. Не ѝ беше необходимо да се обръща, за да разбере на кого принадлежаха.

— Добре ли си?

О, боже, този глас! Толкова дълбок. Толкова секси. Толкова познат.

Мъжът я стисна още по-силно, а тя не посмя да отвори очи, докато си мислеше за тези големи, здрави ръце. Мина ѝ през ума колко пъти бе искала точно те да докосват тялото ѝ, да я гаят и да я любят. Бикините ѝ се навлажниха и абсолютно нищо не можеше да направи, за да спре стенанието, което се надигна в пресъхналото ѝ гърло.

Добре, беше лъжа. Пълна и абсолютна лъжа. През цялото онова време беше завиждала на отношенията между Мари и Куупър. И да, тя също би искала да бъде необузdana и безгрижна като сестра си, само защото това щеше да е единственият начин, момчето на мечтите ѝ да я забележи. Но той никога не си направи труда да ѝ обърне внимание тогава, което означаваше, че животът ѝ без него беше много по-хубав. Нали така?

Защо тогава, след всичките тези години, докосването му я превърна в глупава гимназистка? Такава, каквато сега го желаше толкова, колкото и преди?

Боже, толкова съм жалка!

Топлите ръце я хванаха за раменете и я завъртяха. Тя отвори очи и съжали, че го е направила. Когато погледът ѝ срещна неговия великолепен бебешко син взор, нямаше нищо, което да спре коленете ѝ да не се разтреперят. Младият мъж я придърпа още по-близо, докато телата им се срещнаха и тя можеше да усети всеки мускул в твърдото му като скала тяло, особено онази част, която се намираще между краката му и се притискаше в нея.

Джулия се разтапяше в прегръдките му — усещане, което можеше да задоволи дори и най-ненаситния човек. Как ли щеше да се почувства, ако тези силни ръце галещо обходят цялото ѝ тяло, свалят дрехите ѝ и я докоснат по възможно най-еротичния начин? Притвори клепачи, докато безброй греховни мисли заизмъчваха изведнъж пробудилото ѝ се либидо.

— Хей, добре ли си? — попита отново Кууп.

Гласът му я върна в реалността и тя си спомни, че под сянката на този дъб той чакаше Мари, а не сестрата загубенячка Джулия. Истината беше, че нямаше да се предложи на мъж, който не я иска, без значение колко много тялото ѝ желаше да направи точно това.

Младата жена се стараше с всички сили да събере мислите си и се опита да проговори, но за пръв път в живота, думите ѝ изневериха:

— Аз... съм... жадна.

Той кимна през рамо по посока на сградата, а когато проговори, звучеше наистина загрижен:

— Хайде. Тук навън е много горещо. Нека да влезем вътре за по една студена напитка.

Джулия бързо поклати глава, а гласът ѝ прозвуча много развълнувано, което изобщо не ѝ хареса.

— Не. Може би трябва да си тръгна.

Нещо, подобно на възбуда, проблесна в очите му и това беше всичко, което можеше да я принуди да престане да обръща внимание на глада, който караше хормоните ѝ да бушуват.

— Къде? — попита той, докато и двамата наблюдаваха как самолетът се издига в небето.

Сексапилният му глас я възбуди, накара я да го пожелае и едновременно да го намрази толкова много, колкото ненавиждаше собственото си тяло.

— О, боже — каза Джулия дрезгаво.

Докато се взираше в синевата на очите му, тя потръпна още веднъж и за кратко се зачуди дали не го беше разтълкувала погрешно. Вероятно не бе разбрал, че зубрачката е тази, която се е качила на самолета. После я осени една, дори още по-странна мисъл. Ако не я бе разпознал, дали би могла да се престори, че е Мари? Само за една прекрасна седмица? Това беше идеална възможност да е на нейно място. Докато съзнанието ѝ свикваше с идеята, а тялото ѝ се възбуждаше от докосването му, тя прокара леко език по устните си и се замисли докъде ли ще я доведе тази малка лъжа.

Направо в леглото му.

Куупър ѝ се усмихна и тя забеляза перфектно белите му зъби.

— Джулия, добре ли си?

Добре, дотук беше с този неблагоприятен план. Явно знаеше коя е. Наистина беше много жалко, защото той бе дяволски секси.

Никога, на никой мъж не би трябвало да се позволява да изглежда толкова добре.

Измъкна се от ръцете му. Докато обмисляше следващия си ход и печелеше време, прокара ръка по блузата и прилепналата си пола, за да изглади гънките по тях.

— Да, просто ми е топло. — Небрежно повдигна рамене и опита да прикрие безпокойството си. — Предполагам, че поканата е била предназначена за сестра ми.

Кууп също повдигна небрежно рамене.

— Да, но това не е проблем — каза безгрижно със странен блясък в очите, който я заинтригува. — Сега ти си тук и наистина искам да останеш и да се забавляваш.

Опита се да разчете езика на тялото му — умение, което беше усвоила в юридическия факултет. Беше замислил нещо. Като сбърчи нос, тя вдигна ръка, за да предпази очите си от слънцето, и каза:

— Има ли коли под наем наблизо?

— Стига де, Джулия — отвърна той. — Не е нужно да правиш това.

Дари я с една сексапилна и донякъде неискрена усмивка и младата жена отново започна да се чуди какво точно ставаше тук. Защо беше поканил Мари в това ранчо след всички тези години? Това, което знаеше, бе, че са загубили връзка след гимназията, а от тогава сестра ѝ

беше имала много мъже. Папараците обичаха да слагат образа и лудориите ѝ във всички жълти вестници. Вероятно Кууп също е искал малко от славата. Иначе какво друго обяснение можеше да има?

Той направи широк полукръг с ръце.

— Добре дошла си да останеш толкова дълго, колкото искаш. Имам приготвена стая за теб и една седмица, пълна със забавления.

— Не, Куупър — поправи го тя, а думите ѝ го удариха като силен шамар. — Ти имаш приготвена стая за сестра ми и седмица, пълна със забавления, които си планирал за нея.

Мъжът се намръщи, а когато пъхна палци в гайките на колана си, Джулия се опита да не забелязва, начина, по който дънките се провесваха от хълбоците му.

— Нямах предвид... — започна той.

Младата жена вдигна ръка, за да го спре. Последното нещо, което искаше да чуе, бе, че не е имал предвид, че именно тя, Джулия Блеър, може да заеме мястото, което сестра ѝ беше отказала. Не, Джулия наистина не желаше да чуе, че не тя е тази, която си е мечтал да бъде тук.

— Всичко е наред. Така или иначе трябва да се върна. — Опита да се усмихне. — Особено след като се качих на самолета импулсивно, без да си донеса каквото и да било багаж.

За миг Куупър замълча и тя се зачуди какво става в главата му. Най-накрая той наруши мълчанието и каза:

— Щом не искаш да останеш, няма да те задържам тук. Утре вечер има още един самолет. Но дотогава се налага да пренощуваш в имението. — Мъжът пристъпи по-близо. Ароматът му объркваше сетивата ѝ, когато снижи глас и каза: — Само недей да вземаш някакво решение дотогава, нали?

— Защо?

— Защото мисля, че може би тук ще ти хареса. — Протегна ръка, а усмивката му стана дяволита, когато започна да изброява на пръсти нещата, с които разполагаха в ранчото. — Има басейн за гостите, страхотна храна, коне на твое разположение, поддържани пътеки за езда...

Докато продължаваше да изброява удобствата, погледът на Джулия се плъзна по имението и огледа старата фермерска къща, която беше възстановена и превърната в старомоден провинциален хан. Тя с

удоволствие се наслаждаваше на гледката на красивите коне, които бягаха в загражденията, и величествените планини в далечината. Това, което виждаше, наистина беше спиращо дъха.

— И, Джулия...

Върна погледа си върху него.

— Да?

Очите му потъмняха, а гласът му стана с една октава по-нисък, когато каза:

— Наистина се радвам, че *ти* си тук.

Въпреки че не му вярваше, само начинът, по който я гледаше, накара тялото ѝ да потрепери.

Сигурно е от жегата.

Още веднъж огледа ранчото. Беше много хубаво, а и тя нямаше голям избор.

— Е, какво ще кажеш?

Младата жена въздъхна примирено, но дълбоко в себе си не можеше да отрече, че беше леко развълнувана от възможността да се разходи из това атрактивно имение. А мисълта, че отново можеше да се качи на кон, беше страшно съблазнителна. Само трябваше да стои далече от Кууп, докато самолетът се върне да я спаси.

След бърз разговор със себе си, отвърна:

— Предполагам, че ако остана тук за тази нощ, ще се насладя и на мястото.

Той се усмихна широко:

— Добре. Хайде. Сигурен съм, че мога да ти намеря резервни дрехи. — Улови ръката ѝ и я дръпна подканящо, а тя си пожела той да престане да бъде толкова внимателен и мил с нея. С това негово държание беше много трудно човек да го намрази. — Изглежда, че си същият размер като Теса.

Зачуди се коя ли е тази Теса, но не се поддаде на желанието си да попита. Вместо това забеляза начина, по който бе наклонил главата си, за да я огледа по-добре. Усещаше очите му да изучават тясната ѝ морскосиня пола, бялата колосана блуза, разумно високите ѝ токчета. Изобщо не се чувстваше на мястото си до този сексапилен, безгрижен каубой. Затова винаги щяха да се движат в различни среди.

— Какво? — попита и се размърда неспокойно под изучаващия му поглед.

— Просто се чудех.

— За какво?

— Кое е толкова важно, че е нужно да бързаш да се върнеш?

Тя внимателно обмисли отговора си.

— Засега нищо — каза честно, без да има някаква причина да го излъже, освен факта, че животът ѝ е толкова скучен, колкото дрехите ѝ, и не искаше той да го узнава. Както и това, че за разлика от нейната сестра близначка, Джулия Блеър само работеше, без да се забавлява. Но вероятно и това вече го знаеше.

Докато вървяха по чакълестата пътека към ранчото, тя се движеше с темпото на неговите широки крачки.

— Тогава защо не си взе някакъв багаж?

Жената намести чантата на рамото си.

— Нямах намерение да идвам.

— Тогава защо отиде на летището?

Тя се засмя притеснено и вместо да му каже, че това, което я е довело, беше надделялото ѝ любопитство, отвърна:

— Не си те спомням като човек, който задава толкова много въпроси.

Кууп я дари с една крива усмивка, която разтърси сърцето ѝ, без да се споменават други части от тялото ѝ.

— И какво по-точно си спомняш за мен? — попита я, като ускори крачките си и съвсем леко мина пред нея.

Всичко.

От великолепно му тяло и красивото, момчешко лице до начина, по който се подвизаваше на полето и тя нямаше предвид футболното поле. Всички момичета го желаеха, докато тя само наблюдаваше отстрани.

— Нищо — излъга го.

— Добре.

Джулия любопитно повдигна вежди.

— Добре? Защо добре?

Крайчетата на устните му отново се извиха нагоре, а сексапилната му усмивка я разтърси до върха на пръстите на краката.

— Защото по онова време бях един леко самонадеян задник, не мислиш ли?

— Не съм го забелязала.

Истината беше, че можеше и да е бил егоцентричен за свое собствено удоволствие както всеки друг тийнейджър, когото беше познавала, но у него имаше качества, които я привличаха. В онзи ден, когато я беше намерил в гардеробната, изказването му, че никога не би искал да я вижда гола, я нарани, но той се бе държал като джентълмен и се отнесе с уважение към нея, като направи всичко възможно да я предпази от приятелите си. Носеха се слухове, че по-късно в онази нощ е сритал задниците на Джаг и Мак, защото ѝ се присмивали.

— Вероятно, защото беше твърде заета да учиш — каза, което повдигаше въпроса какво точно си спомняше той за нея?

Тъй като се наслаждаваше на гледката на неговото невероятно поддържано тяло, забеляза новата форма на носа му. Как ли го беше счупил? Погледът ѝ се насочи към широките му рамене, които постепенно се стесняваха, до стройната му талия, дългите и силни крака и великолепния му задник, който изглеждаше толкова добре в тези износени плитки дънки.

Ръката му стисна нейната, грубите му мазоли се отъркаха в дланта ѝ и Джулия по никакъв начин не можеше да пренебрегне тръпката, която премина през нея.

Наближиха главния вход на хижата и тя тъкмо се канеше да попита какво си спомняше за нея, когато той се приближи близо, твърде близо. Мозъкът ѝ спря да функционира, а температурата на тялото ѝ се повиши с няколко градуса.

За миг Кууп наклони главата си и младата жена си помисли, че иска да я целуне. Вместо това той докосна с пръсти шапката си като поздрав, отвори тежката врата и със сексапилен, провлачен глас, който я накара да се разтопи подобно на ледена близалка през лятото, каза:

— След вас, мадам.

Разтърсена от непосредствената му близост и обсебваща груба сила, тя се упрекна за глупавите си мисли. Разбира се, че не се наведе да я целуне. Насили се да се усмихне на закачката му. Внимавайки да не го докосне, влезе в помещение, което беше точно копие на салон от 19-ти век.

Студеният интериор ѝ помогна да си възвърне нормалната температура, да поохлади страстта си, както и да прочисти мислите си. Огледа полупразното помещение и се усмихна, когато забеляза

обзавеждането. Куупър докосна шапката си за поздрав към жената зад бара.

— Ще пийна една бира — каза той и се обърна към Джулия. — А ти какво ще желаеш?

Джулия преглътна, и въпреки че не пиеше кой знае колко много, погледна към кранчето за наливна бира и беше убедена, че точно сега можеше да изпие една.

— Същото — отвърна тя.

Куупър дръпна един стол за нея. Кой би предположил, че ще стане такъв джентълмен? Е, може би тя знаеше. Той седна на този от лявата ѝ страна и Джулия се огледа. Как Куупър и двамата му най-добри приятели бяха стигнали до това ранчо за гости?

Беше разпознала Джаг и Мак. И какво правеха тримата? Бяха причинили достатъчно проблеми в гимназията, за да им стигнат до края на живота, но очевидно се бяха върнали към старите лудории. Защо иначе да ѝ подарят — добре де, на сестра ѝ — както и на другите две момичета, изцяло платена почивка в това ранчо? Очевидно изживяваха някаква своя дива, младежка фантазия.

Господи, дали някога тримата щяха да пораснат?

Куупър нагласи шапката върху главата си, докато тя наблюдаваше как мускулите на рамото му се стягат.

Младата жена прочисти гърлото си.

— Каубой, а? — попита Джулия.

— Да, когато съм в настроение.

Не беше съвсем сигурна какво имаше предвид, но когато той не си направи труда да продължи с обясненията, тя каза с тих глас, по-скоро на себе си, отколкото на него.

— Никога не би ми минало през ума.

— Предполагам, че никога няма да узнаем накъде ще ни запрати този живот.

Погледът му беше странен, уязвим. Какво ли му се беше случило? Какви ли събития бяха довели Куупър до тук, до ранчо за гости в средата на нищото? Защото честно казано, тя никога не беше си го представяла като човек, живеещ в ранчо. Предположи, че беше прехвърлил лудориите си като плейбой от футболното игрище към ограждението за коне. По дяволите, не съществуваше млада жена, която не би обикнала каубой, нали? Със сигурност нямаше нищо лошо

в тази професия. Това бе уважавана професия, но в последната година в гимназията, го беше чула да говори за кариера в спортната медицина.

Сервитьорката дойде с напитките и Джулия отпи една голяма глътка, след което сложи чашата на масата пред себе си. Студената течност се спускаше толкова приятно и меко, и затова тя продължи да пие, докато не утоли напълно жаждата си. Почувства действието на алкохола, когато празният ѝ стомах я поздрави, след което отпи побавно и леко се отпусна назад в стола си, за да може да изпусне един бавен и продължителен дъх. Честно казано, докато не пристъпи в този салон, не беше осъзнала колко напрегната е била.

Мястото беше хубаво, удобно и проектирано така, че редовните клиенти да се почувстват спокойни. След усилената работа през последните няколко месеца, вероятно това, от което се нуждаеше, беше една вечер в това ранчо. Жалко, че не можеше да остане по-дълго. Разбира се, Кууп ѝ беше предложил да остане, но тя бе достатъчно умна, за да разбере, че той просто е бил любезен с нея, опитвайки се да спаси тази ситуация и да се възползва възможно най-добре от създалото се положение. Наистина, той не искаше *нея* тук.

— Никога не съм те възприемал като момиче, което пие бира. — Куупър направи жест на сервитьорката за още една бира, а Джулия се опита да потисне топлината, която бавно се изкачваше към лицето ѝ, когато забеляза, че чашата ѝ е почти празна.

Опитвайки се да звучи небрежно, тя каза:

— Вероятно много неща не знаеш за мен.

Наведе се към нея и устата му беше толкова близо, че ако се преместеше само с няколко инча напред, устните им щяха да се докоснат.

— И от къде трябва да започнем? — попита я.

— Защо да ни интересува?

— А защо да не?

Наистина нямаше никакъв добър отговор на този въпрос. Когато не отговори, той продължи:

— И така, какво работиш, Джулия, за да си изкарваш прехраната?

Въпросът му я изненада, както и истинският интерес, който забеляза в очите му. Всъщност си мислеше, че ще прекарат цялата нощ в разговори за Мари и беше шокирана, че иска да научи нещо повече за

нея самата. Реши да се присъедини към игричката му, тъй като нямаше какво друго да прави или къде да отиде.

— Адвокат съм — отвърна тя и изчака да види дали в очите му ще се появи незаинтересованост. Но когато те се разшириха от интерес, то това я свари неподготвена.

Кууп бавно кимна.

— Хем умна, хем красива — промърмори, като отново кимна с одобрение. — Не се изненадвам, наистина. Винаги си била умна.

Мисли си, че съм хубава? Определено иска да бъде мил с мен.

Седеше там, взряла се внимателно в лицето му, и странното възхищение, което забеляза в очите му, докато говореше за себе си, не я караше да се чувства все едно я съди. Като тийнейджър се срамуваше от подобни изказвания, мразейки това, че тя беше умната, а сестра ѝ — забавната, но този път чувстваше как гордостта, вътре в нея, се надига.

— Мой ред е — каза, защото не желаше повече да говори за себе си.

Чейс се престори, че се разтреперва.

— Нека разпитът... Е... Нека въпросите започнат сега.

— Първо, бих искала да кажа, че невинаги беше неприятен. Спомням си времето, когато спаси Дейви Браун от побойниците. — Джулия не знаеше защо беше заговорила точно за този инцидент. Може би заради уязвимия поглед, който забеляза в очите му, когато говореше за живота и това какво може да ти поднесе, или може би, защото това беше денят, в който се влюби в него.

Погледна я престорено свенливо и я подразни:

— Мисля, че каза, че нищо не си спомняш за мен.

— Е, може би си спомних някои неща. — Той я дари с многозначителна усмивка. — Но все още има такива, които бих искала да знам за теб.

Кууп се наведе напред, докато коленете им не се докоснаха под масата, и с нисък глас попита:

— Какво искаш да знаеш за мен, Джулия?

Сърцето ѝ подскочи от дълбокия и подканващ тон в гласа му. О, и от начина, по който произнесе името ѝ. Как ли би звучало то, ако беше прошепнато срещу устните ѝ, докато правеше любов с нея? Размърда се на стола си, кръстоса крака, опитвайки да намали напрежението, което се надигаше в нея само при тази мисъл.

Тя прочисти гърлото си и попита:

— Защо ранчо за гости?

За момент той не отговори нищо, после леко сви рамене и се наведе към нея, като дъхът му стопляше лицето ѝ.

— Не е ли мечта на всяко момче да иска да бъде каубой, щом порасне?

Забеляза колко старателно избегна да даде директен отговор на въпроса ѝ, но по някаква неизвестна причина — адвокатът в нея, или жената — искаше да знае.

— Да, но повечето от тях не реализират тази своя мечта. Защо това старо ранчо? Защо тук? — Спря и махна с ръка, като посочи помещението. — По средата на нищото.

Очакваше от него някакъв умен отговор, за това как получава всяко едно момиче, но когато се облегна назад, сведе глава и се намръщи, предпазливостта му леко се пропука. Сърцето ѝ се сви. Явно това беше нещо лично. Някой или нещо го беше наранил. Винаги го мислеше за толкова безгрижен човек. Веселието изчезна от очи му, докато по лицето му се бореха различни бурни емоции. Той бързо ги потисна, прочисти гърлото си и се усмихна, като отново вдигна защитната си стена.

Възвръщайки си закачливото си настроение, Кууп я погледна многозначително и докато се усмихваше, свършено белите му зъби проблеснаха.

— Беше правилното нещо в подходящия момент. — Сграбчи чашата си и я вдигна към нея, но този път усмивката не стигна до очите му. — Хайде, сега. За приятелите. Старите и новите.

Чукнаха чашите си и Джулия се възхити колко леко успя да избегне отговорите на някои въпроси и как ловко смени темата на разговор. Очевидно беше, че крие нещо от нея. Не че ѝ дължеше никакви обяснения — не, изобщо — но все още не можеше да спре да се чуди какво бяха замислили тези момчета.

Адвокатът в нея едва се стърпяваше да не разрови по-надълбоко, за да достигне до дъното на тази работа, а жената в нея искаше да го вземе в обятията си и да го целува, докато не ѝ каже истината. Но коя от тях щеше да победи?

ГЛАВА 4

Джулия крачеше из спалнята, после погледна към купчината с дрехи върху леглото ѝ. Стариият господин, който беше на рецепцията, ги беше донесъл само преди няколко минути. Докато се проклинаше, че не беше предвидила да си опакова багажа, въпреки че се закле да не се качва на борда на онзи самолет, тя прерови купчината дрехи, докато не намери бяла копринена нощница.

След като я облече, тихо тръгна из стаята, прокарайки ръце по ватираната кувертюра, дъбовото нощно шкафче и малкото бюро в ъгъла, докато не застана пред прозореца. Топлият вечерен вятър надипли късата ѝ дреха, а нежният допир на студената коприна до кожата ѝ беше прекрасен. Докато платът галеше плътта ѝ, зърната ѝ се втвърдиха в отговор. Тя обаче подозираше, че това по-скоро е свързано с Куупър, отколкото с нощния въздух.

По-рано, в следобедните часове, той бе скочил от масата и я беше повел навън. Заведе я на дълга разходка из ранчото, като лично ѝ показва удобствата и посетиха конете, преди да я нагости с обилна фермерска вечеря. След като се нахрани, се озова сама в тази уютна, селска стая. В един момент се наслаждаваше на ябълковото вино с Кууп, а в следващия хубавата брюнетка Теса беше дошла, за да го завлече нанякъде.

Разбира се, внезапното му тръгване беше за добро. Дори и да се наслаждаваше на компанията му — може би малко повече, отколкото трябва — не беше тук, за да интимничи със сексапилния каубой, без значение колко примамливо ѝ звучи идеята. Не, тя само щеше да пренощува в ранчото, докато самолетът не дойде за да я спаси. Но това не я спираше да мисли коя бе причината, поради която толкова се беше разбързал.

Джулия изстена и решена да го избие от ума си, се обърна и погледна към леглото. След дългия ден, през който бе пропътувала цялата страна, разбра, че просто трябва да се пъхне между завивките и да се опита добре да се наспи. Но болката, копнежът, изгарящото

желание, които бяха завладели тялото ѝ, едва ли щяха да се уталожат до края на нощта.

Проклет да си, Кууп.

Обърна се към прозореца и дръпна тънката завеса, за да се наслади на величествената гледка към планините. Внимателно обходи с поглед обширните земи, където бяха конете, забеляза огромния чифлик в края на ранчото и малката къщичка от кедрово дърво, сгушена в подножието на планината, докато вдишваше благоуханните аромати. След това, изненадващо, Куупър излезе от старинната къща.

Направи ѝ впечатление колко е напрегната стойката му, колко е скована всяка негова стъпка и затова го наблюдава, докато не се скри от полезрението ѝ. След като изчезна, погледът ѝ се върна към добре поддържаната хижа с кедрова обшивка, с боядисани щори и панорамна тераса.

Дали това не беше жилището на Теса?

Не ѝ хареса посоката, в която се насочиха мислите ѝ — все пак, нямаше право да ревнува. Отдръпна се от прозореца и се хвърли върху леглото. Затвори очи и си пожела да заспи, но бързо ги отвори, когато откъм вратата прозвуча тихо почукване.

— Кой е? — Спусна краката си отстрани на матрака и наклони глава, като се заслуша в тихия отговор, който дойде от коридора.

— Аз съм — прошепна Кууп. — Просто исках да те проверя и да се уверя, че имаш всичко, от което се нуждаеш.

Когато чу загрижеността в гласа му, Джулия светна лампата и отиде до вратата. Отвори я леко, погледна навън и забеляза дълбоките бръчки от тревога под очите му. Нещо се беше случило в хижата, нещо, което го беше разстроило.

Стомахът ѝ се сви от безпокойство.

— Всичко наред ли е, Кууп?

Без да обръща внимание на оскъдната си нощница, тя отвори широко вратата. Когато очите му се я обходиха от главата до петите ѝ — по-точно, се задържаха върху гърдите ѝ — през ума ѝ мина, че той може да види всяка извивка през тази прозрачна коприна, особено след като лампата осветяваше тялото ѝ отзад.

Тревогата незабавно изчезна от очите му, а когато желанието се настани в тях, почувства топлина и по гръбнака ѝ премина тръпка. Докато тялото ѝ се събуждаше за нов живот, тя му хвърли много бърз

поглед. Пламенният, гладен начин, по който я гледаше, топлината, която излъчваше твърдото му като камък тяло, преобърнаха наопаки всичко вътре в нея. Почувства се като на показ, несигурна.

Желана.

Кууп прокара пръсти през косата си, разрошвайки късите тъмни, кичури, докато не придоби топлия и секси вид на мъж, току-що станал от леглото. Неговият поразителен външен вид възпламени тялото ѝ и тя почти забрави, че не е тази, която той очакваше.

— Аз... ъ... ъ... просто исках да се уверя, че Бенджамин ти е донесъл някои от дрехите на Теса и да се уверя, че ти стават. — След кратка пауза се опита да продължи: — Но... аз... ъ... ъ... виждам...

Това, което можеше да види в момента, беше голото ѝ тяло! Отново!

Джулия обви ръце около гърдите си, застана зад вратата и се опита да звучи небрежно, когато каза:

— Да, донесе ми. Благодаря ти за това. И също благодари на Теса от мое име. Беше прав. Ние сме един и същи размер. — Добре, сега наистина говореше несвързано като идиот, но докато той стоеше там и я гледаше така, сякаш иска да я изяде жива, нямаше да може да се концентрира. Беше излязла напълно извън зоната си на комфорт.

Кууп кимна.

— Тогава, значи, ще се видим сутринта.

Тя кимна в отговор, мислейки, че може би щеше да е най-добре, ако никога повече не го вижда. Този мъж имаше проблеми, които бяха изписани върху лицето му, и ако прекараше още малко време с него, можеше да направи нещо, за което по-късно щеше само да съжалява, като например да го завърже за леглото си, докато не изгрее слънцето на последния ден от седмицата, която започваше от утре.

* * *

Кууп се въртеше в леглото си, докато ранната сутрешна светлина се промъкваше през завесите. Беше му трудно да се успокои и да заспи. Разпуха възглавницата си, ентусиазиран от факта, че Джулия беше тук.

Исусе Христе!

Джулия беше тук!
В ранчото!
С него!

Не беше сигурен, че някога ще бъде в състояние да осъзнае този неочакван обрат на събитията.

Преди може и да беше забранена, но по дяволите, те вече не бяха в гимназията и този път щеше да се бори за нея. Щеше да ѝ покаже, че това е най-хубавото объркване, което е можело да се случи, и колко много се радва, че тази, която се беше качила на самолета, е *тя*. Беше решен да я убеди да остане и в края на седмицата Джулия щеше да разбере, че *тя* е тази, която винаги бе желал.

Той насочи вниманието си към сутрешните домакински задължения, които го чакаха, надявайки се да приключи по-скоро с тях, за да може да прекара останалото време с Джулия. Измъкна се от леглото, нахлузи дънките си и тръгна към прозореца. След изключително неспокойната нощ протегна умореното си тяло и дръпна завесите, за да открие гледката към далечните върхове и пасищата зад къщата.

По билото на планината топлите лъчи на златистата светлина се бяха впили в избледняващата тъма и утрото започваше да настъпва на нейно място. Кууп се усмихна, надявайки се да отиде да поплува в запазеното само за персонала минерално езеро в другия край на ранчото. Бе единственият, който някога беше влизал в него. Другите смятаха, че ще си създадат твърде много неудобства, докато стигнат до него, но той намираше разходката до там за доста ободряваща, а и спокойствието, което намираше, си заслужаваше. Някои сутрини просто седеше и наблюдаваше как слънцето изгрява, преди да поплува. Друг път, в края на дългия работен ден в ранчото и след още по-дългата нощ, прекарана в грижи за майка си, се потапяше във водата, която го успокояваше. Оставяше магията ѝ да подейства на отруденото му тяло и ако може — дори за момент — да прогони болката, която изпитваше, докато гледаше как майка му бавно чезне.

Докато Куупър се наслаждаваше на великолепия изглед, приглади настрани разрошената коса от челото си. Не беше виждал нито Джак, нито Мак, откакто самолетът бе пристигнал в късния следобед на предния ден. Надяваше се, че нещата при тях двамата вървяха също толкова добре, колкото и при него.

Някакво движение, долу до водата, привлече вниманието му. Присви очи срещу изгриващото слънце и се зачуди кой от гостите е станал и се разхожда толкова рано, още с пукването на зората, и какво правеше в „забранената“ част на ранчото. В брошурата бяха указани всички места със свободен достъп, а това езеро не беше едно от тях. Отвори прозореца и усети свежия аромат на сено, после се наведе напред, за да види по-добре. В далечината видя фигурата жена, която сваля дрехите си и навлиза във водата. Гледката накара сърцето му да запрепуска, а умът му да полети.

Джулия.

Отдръпна се от прозореца и се затича към края на ранчото. След по-малко от пет минути, бе застанал на брега, хипнотизиран от еротичната картина пред себе си. Вълните се плискаха в тревистия бряг, докато кремавата бяла кожа и нежни, сексапилни извивки изплуваха на повърхността само за да изчезнат отново под сияйната вода. Кожата му се стореци, а пенисът му се втвърди под безпощадните му дънки.

Странно усещане, което досега не беше изпитвал, се надигна в гърдите му, като гледаше как тя се забавлява в неговото езеро. Какво, по дяволите, беше това? Собственическо чувство? Докато размишляваше, Джулия се изправи. Езерото стигаше до бедрата ѝ, когато се обърна към планината и отметна косата си назад върху раменете си, разпръсквайки капчици вода във въздуха. Никога не беше виждал толкова красива гледка. За момент сърцето му спря да бие, докато копнежът по нея го завладя изцяло. Тъй като косата ѝ се спускаше надолу по гърба, погледът му я проследи точно до мокрите ѝ бикини, под които се бе очертало прекрасното ѝ сърцевидно дупе.

Исусе Христе!

Само по сутиен и бикини Джулия вдигна ръце над главата си и започна да се разтяга. По кремавата ѝ кожа се стичаха капчици вода и достигаха до красивото ѝ бяло бельо и всичко, което можеше да стори Куупър, бе да се опита да мисли трезво.

В гърлото му се надигна нисък стон, породен от копнежа, който изпитваше, и нищо не можеше да направи, за да го спре. При звука, който прорязва утринната тишина, младата жена се обърна, големите ѝ кафяви очи бяха широко отворени, а устата ѝ — зяпнала.

— Съжалявам, не исках да те стресна — каза бързо той, като се мъчеше да не среща погледа ѝ, защото единственото, което искаше да направи, бе да не спира да я гледа. Беше толкова божествено красива, перфектна, че почти беше невъзможно да свали поглед от нея. Но тя заслужаваше уединение, затова той се обърна. — Този район е „забранен“ и не очаквах да намеря някого тук.

— Аз... Не мислех...

— Всичко е наред. Нямам нищо против.

— Нямах бански — отговори бързо младата жена. — Затова дойдох тук, където мога да плувам и тренирам в уединение.

— Наистина, Джулия, всичко е наред. Нямам нищо против. Всъщност... — Кууп спря, преди да каже нещо, което можеше да я изплаши, нещо като: *Всъщност бих искал да дойда до теб, да прокарам езика си по цялото ти тяло, докато не закрепещиш, че искаш да те чукам.*

Но той знаеше, че цялата тази ситуация я кара да се чувства несигурна и затова трябваше да го кара бавно. Последното нещо, което искаше, бе да я изплаши и да провали шанса си заедно да изживеят нещо невероятно.

— Всъщност, какво? — попита тя с нежен и чувствен глас.

Младият мъж се олюля напред-назад върху петите си, но звукът на водата, която се разплискваше по голата ѝ плът, го изпълни с похот, подтиквайки го да се обърне, за да я види. Мускулите му се напрегнаха и Чейс се втренчи в хижата в далечината, докато се бореше да ѝ отговори.

— Аз... просто... ъ... исках...

— Какво точно искаш? — попита, притискайки го да каже нещо, като по този начин му напомняше, че е адвокат и нямаше намерение да се откаже толкова лесно.

Когато мълчанието му се проточи, Джулия го подкани:

— Кууп?!

Пулсът му се ускори от нежния и сексапилен начин, по който каза името му.

Възможно ли е?

Да не би да флиртуваше с него?

Преди да осъзнае какво прави, той се обърна с лице към нея. Когато погледите им се срещнаха, не пропусна да забележи начина, по

който замъгленият ѝ поглед се спусна от лицето му надолу към гърдите, стомаха и издутината между бедрата му. Когато очевидното оглеждане спря върху нарастващата му ерекция, той беше толкова близо да загуби контрол, че едва се сдържа да не влезе във водата при нея.

Това, което виждаше в очите ѝ, бяха желание и копнеж, готови да излязат на повърхността. Сърцето му препускаше, а тялото му се напрегна.

— Е? — прошепна. — Куупър, какво искаш?

По дяволите, погледът ѝ, както и болезнената страст в гласа ѝ, издаваха много. Тя го искаше точно толкова, колкото и той нея, и това го направи най-щастливото копеле на света.

Всичко, свързано с тази прекрасна и сексапилна жена, отслабваше решителността му и той знаеше, че я иска повече от всякога.

Да върви по дяволите това да го карат бавно.

Желанието, което се отразяваше в очите ѝ, го освободи от задръжките му и младият мъж изпита толкова силен копнеж по нея, че това го изплаши до смърт. Когато кръвта запулсира във вените му, Кууп наклони глава и се приближи с една крачка, като реши, че най-правилното нещо е да я съблазни.

— Чудех се дали искаш компания.

Тъмните ѝ мигли бавно се спуснаха над топлите с цвят на уиски очи, а когато ги отвори, върху лицето ѝ се появи нещо, което го изпълни с безпокойство. С бръчка, прорязала челото ѝ, тя скръсти ръце на гърдите си и се потопи още повече във водата, след което каза:

— Мисля, че си сбъркал момичето.

ГЛАВА 5

Джулия се вгледа в отдалечаващия се гръб на Куупър, а стомахът ѝ се сви. Какво, по дяволите, си мислеше?

Докато искаше да каже „да“ на предложението му — само Бог знаеше, че тялото ѝ я подтикваше да го направи — съблазнителните му думи ѝ напомниха, че всъщност тази, която той желае, беше Мари. Пронизващата болка я накара да го нападне.

В секундата, в която изрече тези ужасни думи, Куупър се отдръпна, очите му потъмняха и в тях се четеше объркване. И как да не се почувства смутен? Всеки, в радиус от петдесет мили, беше наясно, че тялото ѝ го пожела веднага, щом забеляза начина, по който я гледаше.

И тя го прогони.

Боже, аз съм такъв идиот!

Не беше ли това идеалната възможност да изживее един ден от живота на сестра си? Наистина ли нямаше да се възползва от случая?

Добре, Джулия можеше и да не е тази, която Куупър очакваше да слезе от самолета, но вече не ставаше въпрос за него. Може би имаше значение за нея и за това, което тя искаше.

Излезе от езерото, бързо подсуши тялото си, намъкна се във взетите назаем къси панталонки и хубавата розова тениска, която беше прекалено прилепнала върху гърдите ѝ. След като се облече, пое по пътя, по който беше тръгнал Куупър, и скоро го намери сам в плевнята, а топлата утринна светлина, която проникваше през отворените врати, падаше върху стегнатото му тяло.

Беше с гръб към нея и тя го наблюдаваше, докато той тихо говореше на коня си и как внимателно го галеше. Въпреки че външно Куупър изглеждаше суров и непреклонен, то имаше и една друга негова страна — нежна и грижовна. Част от него, която винаги я притегляше и която я привличаше към него.

— Куупър — каза тя, опитвайки се да не прозвучи задъхано, докато си представяше тези негови опитни ръце върху тялото ѝ,

отвеждайки я на места, на които никога преди това не е била.

Обърна се с лице към нея, а когато погледът му срещна нейния, прокара треперещите си ръце през косата си.

— Джулия — започна. — Господи, съжалявам. Аз погрешно разбрах...

Тя пое дълбоко въздух и измърмори:

— Не си ти този, който има вина.

Той сведе поглед.

— Допуснах грешка.

— Не, не си. Аз сгреших.

Очите му отново срещнаха нейните, после пъкна палци в гайките на дънките си — движение, което ѝ беше добре познато. Опита се да не реагира, когато твърдите мускули по ръцете му се свиха и отпуснаха.

— За какво говориш? Аз не трябваше...

— Да, трябваше.

Мъжът бавно поклати глава.

— Не разбирам.

Джулия си пое дъх и след като не можеше да се прави на сестра си, това не означаваше, че не можеше да се държи като нея и да получи това, което винаги е искала от Куупър. Тя се повдигна на пръсти и каза:

— Отговорът е да.

Видя как адамовата му ябълка се раздвижи, когато преглътна.

— Да?

— Да, бих искала твоята компания. — Пристъпи към него и когато намести тялото си така, че членът му да се притисне в нея, той плъзна ръката си около кръста ѝ, придърпвайки я още повече към себе си.

Погледът му обходи преценяващо лицето ѝ. Горещото му тяло и издутината между краката му я възбудиха. Накараха я да се почувства дръзка и предизвикателна.

Куупър наклони глава, а устните му се приближиха до нейните.

— Сигурна ли си?

Не. Нямаше представа какво правеше, но въпреки това оценяваше неговата загриженост. Беше лесно да му се довери, да бъде

с него и искаше да изживее следващите няколко часа заедно с този каубой.

Постави длани върху раменете му и докато ги плъзгаше надолу по гърдите му, огледа тялото му.

— Искам това — промърмори тя. — Всичко това.

Той издиша рязко, а ръцете му трепереха, когато ги прокара по гърба ѝ. Усмивката му не беше нито двусмислена, нито хищническа. Беше нежна, сексапилна... прелъстителна.

Докосна влажната ѝ коса и всичките ѝ намерения се изпариха, когато Кууп съблазняващо се заигра с един дълъг кичур от косата ѝ. Изпълненият му с копнеж поглед я накара вътрешно да потрепери. Господи, никой мъж досега не я беше гледал по такъв начин.

Очите му се спуснаха към двете мокри петна върху тениската ѝ. Адамовата му ябълка подскочи.

— Цялата си мокра.

О, Боже, дори не можеше да си представи колко.

Леко я отдалечи от себе си и тя почувства някаква нова настойчивост в докосването му, което я възбуди по неизпитван досега начин.

Господи, наистина ли се случваше? След всички тези години наистина ли докосваше Куупър, а в замяна усещаше неговите ласки?

— Едно момиче трябва да получава това, което иска — каза той с глас, изпълнен с обещания.

Зърната ѝ се втвърдиха от възбуда и всичко в нея я подтикваше да го направи — да се наслади на необузданата езда с този секси каубой, преди да се върне в Нова Скотия, в истинския свят, където само работеше и не се забавляваше.

Когато се удариха в стената, слабините му срещнаха нейните, а от гърлото ѝ се надигна стенание, показващо колко много го желае. Куупър сграбчи ръцете ѝ и ги прикова над главата ѝ. Когато я приклеци между гърдите си и дървените летви, цялото ѝ тяло се напрегна в очакване.

Сигурно беше разтълкувал погрешно реакцията ѝ, защото доближи устните си до нейните, а гласът му беше задъхан и измъчен, когато каза:

— Ако искаш да спра, ще го направя. Но, за Бога, ако си променила решението си, моля да ми кажеш сега, преди...

— Не искам да спираш.

Той издиша рязко.

— Без никакви съжаления? — Топлият му дъх накара цялото ѝ тяло да потрепери.

В отговор на въпроса му тя леко кимна:

— Ще се върнем ли на...?

Гласът му спадна с една октава, докато разтваряше краката ѝ с коляно. Изражението му беше нежно и възбудено, когато каза:

— Не, искам те точно тук, точно сега.

Докато тялото ѝ тръпнеше в очакване, Куупър силно простена. Джулия размърда ханша си. Движението беше леко, но силно подканващо.

— Тогава какво чакаш? — попита тя, едва можейки да повярва колко е дръзка и колко много ѝ харесва това.

Устните му се разтвориха над нейните. Целувката му беше така настойчива, гореща и изпълнена с копнеж, че накара дори пръстите на краката ѝ да потръпнат, а способността ѝ да мисли ясно — изчезна. За което тя наистина нямаше нищо против. Защото в момента не искаше да разсъждава. Искаше да чувства, да се концентрира върху този сексапилен мъж и насладата, която ѝ предлагаше.

И за Бога, той можеше да ѝ предложи толкова много удоволствия...

Езикът му се заигра с нейния, а тя се наслаждаваше на ментовия вкус на устата му. Сърцето ѝ туптеше лудо, а когато целувката се задълбочи, ѝ беше необходимо да събере цялата сила, която ѝ беше останала, за да стои на краката си. Никога не бе желала мъж така, както копнееше за него. Ръцете му се плъзнаха по нея и тя се разтрепери, изпитваща нужда той да побърза, преди да се разпадне на един милион малки парченца.

Сякаш прочел мислите ѝ, Кууп обхвана кръста ѝ с ръце, за да ѝ помогне, и я завъртя с лице към стълбата, която водеше до горния етаж на плевнята. Побутна я, за да я накара да се раздвижи, и сложи устата си близо до ухото ѝ, когато достигнаха в подножието ѝ.

— Качвай се — заповяда той, като протегна ръка към седлото и взе нещо от чантичката, закачена на него.

Джулия се подчини, а той я следваше отблизо. Гърбът ѝ беше на сантиметри от лицето му и затова тя се разбърза. Когато стигна до

върха на стълбата, Куупър я побутна леко, докато не я накара да легне върху купчината сено. Застана над нея, а погледът му бавно огледа тялото ѝ, сякаш поглъщаше с поглед това, което виждаше, наслаждавайки се на мига. Младата жена раздвижи езика си в изведнъж пресъхналата си уста.

— Ето това е вече мястото, на което те искам — промърмори той, а пламъците в очите му все едно изгаряха кожата ѝ.

Необузданата енергия, която излъчваше погледът му, накара тялото ѝ да се чувства по странен начин. Джулия преглътна и навлажни устните си — най-доброто, което можеше да направи — докато кожата ѝ настръхна.

— Не трябваше да го правиш. — Мъжът падна на колене, разтвори бедрата ѝ и се настани между тях.

— Кое?

Господи, не можеше да повярва колко силен и секси изглеждаше той, когато се плъзна между краката ѝ. Топъл бриз мина през таванското помещение и тя усети как ароматът на Кууп се разнесе из въздуха. Тъй като това стимулира сетивата ѝ, тя изпита такъв копнеж по него, какъвто не бе изпитвала по никой друг мъж преди.

— Устните ти — промърмори той с похотливо изражение, като впи очи в устата ѝ. — Не трябва да ги облизваш по този начин.

Куупър прокара ръцете си по бедрата ѝ, а сексапилният му поглед проучваше лицето ѝ. Джулия престана да мисли рационално. Тялото ѝ пое контрол там, където умът ѝ се беше изпарил, гърлото ѝ се стегна, а кожата ѝ се сгорещи от необуздано желание.

Беше ѝ трудно да диша.

— Защо... защо да не го правя?

— Защото ме подлудява, ето защо.

— И? — Тя облиза устни, като искаше да го подлуди толкова, колкото той нея.

Младият мъж изпъшка, изпълзя нагоре по тялото ѝ, след това прокара пръсти през косата ѝ, преди да я махне от лицето ѝ.

— Престани или ще загубя самоконтрол — изръмжа той в ухото ѝ. — Все още не съм готов. Все още не. Не и с теб.

Когато чу желанието — настойчивостта — в гласа му, сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Харесваше ѝ, че му въздейства така.

— Защо не?

Един мускул на челюстта му потрепна.

— Защото сега, след като те имам там, където те искам, няма защо да бързам за където и да било. Планирам да прекарам времето си с теб. И да те накарам да крещиш за мен.

— Кууп! — Предусещането за обещаното я накара да потръпне.

Устните му се извиха в усмивка, докато проследяваше с палец нейните. С учудено изражение върху красивото си лице, той понижи глас и провлече съблазнително:

— Виждам, че тази идея ти харесва.

— Да. Аз... много ми допада. — Беше изненадана, че намери начин как да каже дори и това при положение, че устните му все повече и повече се приближаваха към нейните.

В секундата, която устните му се затвориха върху нейните, тялото ѝ все едно се разтопи и беше сигурна, че е умряла и е отишла в Рая. Или може би беше в Ада. Където и да се намираше, това не я интересуваше. Целувките му ѝ показваха, че пътят до там ще си заслужава.

Ръцете му се плъзгаха по извивките ѝ, грубите мазоли драскаха кожата ѝ, а по пътя си я оставяха да трепери. Сграбчи тениската ѝ и я дръпна нагоре, над главата ѝ. Палците му стигнаха до мокрия ѝ сутиен и агонизиращо изражение се появи върху лицето му.

Погали зърната ѝ през бялата дантела, а докосването му изпрати разтърсващи вълни през цялото ѝ тяло.

— Снощи — промърмори той срещу извивката на гърлото ѝ, изгарящите му устни разгорещяваха кръвта ѝ, — когато дойдох до стаята ти... Това беше всичко, което можех да направя, за да не те довлека в тази плевня и да те обладая.

— Аз... на мен...

Той повдигна главата си.

— Какво? Да не би и ти да си мислила за същото нещо? — Затвори очи за кратко. — Ако ми кажеш, че си била на същото мнение като моето, много лесно ще загубя самоконтрол.

— Да — отвърна тя.

— Господи! — Навлажни устните си, издърпа сутиена ѝ и пое една след друга твърдите ѝ пъпки с устата си. Простена и прокара език по копнеещите ѝ зърна. — Толкова сладки, толкова шибано прекрасни.

Джулия плъзна ръка през косата му, притискайки го към себе си. Докосването му я изгаряше до мозъка на костите и тя усети как вълна от леки вътрешни трепети я разкъсва на хиляди парченца. Боже, никой мъж преди това не я беше карал да свършва, докато само целуваше гърдите ѝ. Може би, защото никой от тях не беше Чейс Куупър.

Докато дъхът му я възпламеняваше, тя се извиваше под него и копнееше за докосването му. Той се прехвърли върху другата ѝ гърда и когато леко я ухапа, въздухът ѝ се изтръгна от дробовете ѝ.

Куупър повдигна глава, а върху лицето му се изписа глуповато изражение.

— Съжалявам... просто... — Издиша и топлият му дъх я обгърна цялата. — Предупредих те.

Силна тръпка премина през тялото ѝ и тя плъзна ръце около главата му, за да го върне обратно там, където беше преди малко. В гърлото му се надигна звук, приличащ на смях, а нежният му език разпали още повече горещината в нея. Комбинацията от болка и удоволствие беше повече, отколкото можеше да понесе.

Веднъж, след като се насити на гърдите ѝ, Куупър прокара език надолу по снагата ѝ, докато не стигна копчето на късите ѝ панталонки. Бързо премахна и тази бариера, свали ципа и ги дръпна заедно с бикините ѝ надолу до глезените.

След като Джулия ги изрита, той се отпусна на колене и седнал така, се наслаждаваше на голотата ѝ. Посегна към него, тялото я болеше, изпитваше болка, копнеж, но когато видя неподправената болезнена страст в очите му, се разтрепери от главата до петите.

— Куупър — промълви задавено.

Мъжът сграбчи краката ѝ, разтвори ги широко, наведе се към нея, и дъхът му изгори плътта ѝ. Горещата му уста се притискаше жадно към възбудата ѝ, докато палецът му възпламеняваше клитора ѝ.

Той простена, изпитващ неподправено блаженство, а насладата, която предизвикваше устата му, докато той пируваше с нея, я тласкаше към ръба. Господи, никога преди не беше откликвала по подобен начин, но всяко докосване на този мъж я възбуждаше. Никога не беше се чувствала толкова необузdana, толкова секси... толкова желана.

Езикът му я изгаряше, от което всеки неин мускул се напрегна. Почувства как желанието ѝ нараства, докато не достигна до своя връх. Когато нови тръпки преминаха през нея, той се притисна още по-

силно, и устата му напълно завладя нейната женственост. Той я ближеше, смучеше, хапеше, галеше, а грубата повърхност на кадифения му език я караше да изпадне в екстаз. Вече стигнала до точката, от където няма връщане назад, тя изкрещя името му, точно както той ѝ беше казал, че ще се случи.

— Да — извика Джулия, без да се интересува, от когото или каквото и да е било, а само от този момент и този мъж. Май някъде изцвили кон, но не беше съвсем сигурна в това.

— Имаш толкова хубав вкус — промърмори той. Когато разтвори по-широко бедрата ѝ, за да проникне по-дълбоко нея, от устните ѝ се отрони нещо като хленч.

Куупър приложи по-силен натиск върху болезнената пъпка и тя започна да се движи, притискайки се към устата му, докато тялото ѝ търсеше това, от което имаше нужда. Той плъзна пръста си вътре в нея, после го бавно го извади само за да го вкара обратно отново. С всеки тласък тя ставаше все по-влажна. За секунди тялото ѝ запулсира и потрепери от заливащия я силен оргазъм. Гореща вълна премина през нея, а кулминацията ѝ беше толкова силна, че трябваше да се хване за раменете му.

— Толкова е хубаво.

Всеки мускул в тялото ѝ се стегна от радостна възбуда и чист екстаз забушува в кръвта ѝ. Той прокара език по клитора ѝ с леки, лениви движения, които я доведоха до следващия оргазъм.

Опита се да го издърпа към себе си, но Кууп все още не беше приключил. Вместо да пропълзи нагоре по тялото ѝ или просто да задоволи своите физически нужди, като всеки друг мъж, той остана дълбоко заровен между краката ѝ.

Господи, никога досега не е била с мъж, който първо дава, преди да получи. Куупър вкара още един пръст дълбоко в утробата ѝ, за да я изпълни перфектно.

Вторият оргазъм беше бърз и яростен, а когато стените на вагината ѝ се стегнаха около пръстите му, той вдигна глава и изръмжа високо. Гледаше го как ѝ се наслаждава, докато ѝ доставя удоволствие и цялото ѝ тяло потрепери, разтърсено от желание, от копнежа за този мъж през всичките тези години. Тя издиша много бавно, сграбчи здраво раменете му, обзета от отчаяната нужда да бъде вътре в нея.

— Моля те...

— За какво ме молиш?

Джулия неуверено въздъхна, а нетърпението премина през нея.

— Искам те. Вътре в мен.

— Скоро — промърмори, но по гласа и напрежението в тялото му разбра, че той беше също толкова завладян от емоцията, колкото и тя.

— Не. Чаках твърде дълго за това, исках те от прекалено дълго време. Искам те в мен. Сега! — Беше толкова унесена, че нямаше представа какво казва, но Куупър явно я разбра, защото някакво едновременно топло и собственическо чувство премина през очите му. Гореща страст заблестя в наситените му бебешко сини очи, докато пълзеше нагоре по нея, и тежестта на великолепното му тяло притискаше нейното.

Ръцете му се настаняха от двете ѝ страни, а устните му нежно докосваха нейните. Секунда по-късно свали панталоните си и извади презерватив от тях, за да си го сложи. Изглеждаше малко смутен и изнервен, докато се настаняваше отново отгоре ѝ и притисна върха на члена си към нея.

— Кажи ми, че искаш това.

Тя преглътна, а цялото тяло ѝ трепереше.

— Знаеш, че го искам.

Ноздрите му се разшириха, а в гласа му усети ново напрежение, когато каза:

— Кажи ми, че ме искаш.

— Желая те, Куупър.

Веднага след като изрече тези думи, той плъзна пръстите си през косата ѝ и се гмурна надълбоко в нея, разширявайки стените ѝ, когато тласна големия си член в нея.

Джулия обви ръце около него и се хвана здраво за раменете му, знаейки, че ѝ предстоеше да изживее ездата на живота си. Когато мъжът започна да тласка, телата им се сляха така, сякаш бяха създадени един за друг, а удоволствието, което изпита, беше прекалено много, за да може да го понесе. Цялата трепереше от доволство и когато той застана така, че да може да проникне още по-дълбоко в нея, слабият стон, който издаде, се уви около тях като воал.

— Скъпа, толкова си тясна. Толкова стегната.

Тя потръпна, всяко нервно окончание се събуди за живот, в момента, в който я заля още една разтърсваща вълна. Мускулите ѝ пулсираха.

Той изстена и затвори очи.

— Убиваш ме, скъпа. — Куупър тласна още по-силно, хвана в юмрук косите ѝ, и зарови устни в свивката на врата ѝ. — Но е прекалено скоро...

Джулия вдигна глава и щом видя колко е отчаян, хвана лицето му в дланите си.

— Не е твърде скоро. Моля те.

Когато някаква по-дълбока емоция проблесна в бурните дълбини на очите му, дъхът ѝ спря.

— Кууп? — попита.

— Аз... аз съм добре. — Задъхано каза той. — Просто... не мога да повярвам, че си тук с мен.

След това признание, нейният каубой започна да тласка силно, трескаво, като човек, жадуващ за нещо повече от само едно физическо освобождаване. Докато я обладаваше, тя се повдигаше и с готовност посрещаше всяко негово влизане.

Като искаше този миг да продължи вечно, младата жена прокара ръце по гърба му, а вагината ѝ се стегна около члена му. Тялото му се напрегна, мускулите му се свиха, после той спря да се движи. Отметна главата си назад и пенисът му запулсира, когато свърши, заровен дълбоко в утробата ѝ.

Щом спря да трепери, се отпусна върху нея, влагата скрепи телата им в едно, той прошепна:

— Скъпа, следващия път ще бъда по-бавен. Обещавам.

Следващия път?!

Докато лежеше под него, обгърната от задоволството от най-добрия секс, който някога бе правила, тя издиша на пресекулки. Не беше сигурна какво да каже или как да му съобщи, че няма да има следващ път. Това беше еднократно забавление, а и скоро щеше да пристигне самолетът, който щеше да я отведе от тук.

Отвори уста, за да каже нещо, но Куупър сложи пръсти върху устните ѝ, за да я накара да замълчи. Някой беше влязъл в плевнята. Джулия дочу гласове, заедно със звука от скърцащите панти на отварящата се врата на клетката.

С Куупър върху нея, със силното му тяло, притискащо се към нейното по възможно най-еротичния начин, двамата останаха съвсем тихи. Погледът му се плъзна по лицето ѝ и в този момент тя осъзна колко много ѝ харесва да го чувства върху себе си, а и колко много ѝ се искаше да прекара остатъка от деня си, хваната в капана на неговата сила.

Той ѝ се усмихна, с една палава усмивка, която я разтърси из основи и ѝ напомни, че никога не беше правила нещо толкова безумно като това. Но за Бога, със сигурност се радваше, че се поддаде на импулсите си, като излезе от зоната си на комфорт. Куупър беше топъл, секси и необуздан, и никой мъж преди това не беше толкова луд, толкова страхотен с нея. Да бъде тук с него, както беше сега, беше най-голямата цел в живота ѝ.

Ръцете ѝ докоснаха лицето му. Погали бузата, челюстта му, а след това и извивката на носа му. Отново се зачуди как беше го счупил.

В продължение на десет минути пазеха тишина. Докато посетителите не оседлаха конете и не напуснаха конюшните. Едва когато останаха отново сами, Куупър се отдръпна от леко, но вместо да се изправи на краката си, се приближи и внимателно притисна устните си към нейните. Нежната му целувка я изненада, а в нея се надигнаха странни и прекрасни емоции. Като изключим факта, че в тази еротична фантазия за мъжа от нейното минало, емоциите не бяха позволени.

Беше необходимо да се вземе в ръце и да си припомни, че това е само секс и те двамата нямат бъдеще заедно. Тя се размърда под него и попита:

— Да не би да те отклонявам от задълженията ти?

Той се ухили.

— Не. Но аз те държа настрани от твоите.

Джулия сбърчи нос.

— Ах, аз имам отговорности?

Провлачено ѝ каза:

— Това е работещо курортно ранчо. Смяташ ли, че толкова лесно ще ми се измъкнеш? — Той бавно изговори думата „измъкнеш“.

— По някакъв начин го направих — отвърна тя, като искаше също да го подразни.

Гласът ѝ заглъхна, когато нещо в изражението му се промени. Игривият му поглед изчезна и беше заменен с някаква мрачна

напрегнатост, докато лениво прокараваше пръст по носа, устата и шията ѝ.

Наклони главата си, а очите му оглеждаха лицето ѝ.

— Нали планираш да останеш тук през цялата седмица?

— Аз не... не съм...

Докато се опитваше да формулира някакъв ясен отговор, Кууп притисна устните си към нейните и тялото ѝ потръпна от желание. Мислите ѝ запрепусаха. Ако един ден, през който се държеше като безгрижната си сестра, беше невероятен, то тогава каква ли щеше да бъде една цяла седмица? Но беше ли способна да го направи? Дали бе в състояние да живее от безразсъдната страна на живота и въпреки това да се съхрани емоционално?

— Е? — попита Куупър.

— Аз не...

— Може би се нуждаеш от още убеждаване? — подразни я той, плъзгайки се обратно върху нея.

ГЛАВА 6

Докато Куупър седеше срещу Джулия на масата и закусваха, не можеше да спре да се усмихва. Сексът беше хубав, може би най-добрият, който някога беше правил, но за него беше нещо повече от обикновен секс.

Много повече.

Целувката ѝ, вкусът ѝ, начинът, по който го гледаше, и ненаситността, с която реагираше при допира му, го караха да изпитва чувства, които преди не беше усещал.

Въпреки желанието си нещата да протекат бавно, сексът беше див, шеметен и извън контрол. И докато двамата временно бяха удовлетворени, той много добре знаеше, че все още не е приключил с нея.

Желаше я. Прекалено дълго я беше чакал. И проклет да е, но вече планираше отново да бъде с нея. И не я искаше само в спалнята си. Жадуваше да узнае всичко за жената, в която се беше превърнала.

Размърда се неспокойно и разсеяно разбърка яйцата в чинията си. Докато обмисляше този неочакван развой на събитията, гледаше как Джулия поставя голямо парче грейпфрут в устатата си. Боже, тази уста! Жената срещу него изглеждаше свежа, задоволена и напълно спокойна — далеч по-различна от начина, по който изглеждаше, когато пристигна за пръв път. Ако една любовна сутрин беше направило това с нея, само можеше да си представя как би се чувствала в края на седмицата.

Чаках твърде дълго за това, прекалено дълго копнях за теб.

Дали тези думи бяха изречени само заради желанието, което изпитаха в онзи момент, или бяха верни? Никога през тийнейджърските им години не бе показала по някакъв начин, че го харесва. По дяволите, дори му беше казала, че не е неин тип. Смехът заседна в гърлото му. Предполагаше, че вече е променила мнението си. И все пак беше сигурен, че Джулия си мисли, че всичко, случващо се тук, е свързано само със секса и бе дошла в ранчото, за да изживее

фантазиите си. Той усети, че нещо се беше променило в нея, когато го последва в плевнята. Разбра, че се опитва да се държи повече като сестра си, въпреки че дълбоко в себе си не се преструваше. Тази жена имаше две лица и той искаше да я накара да разбере, че когато беше заровен осем инча вътре в нея, бе наясно, че това е тя, *Джулия Блеър*, и никоя друга.

— Кууп — каза Джулия, а смехът ѝ беше беззвучен, интимен.

— Да.

— Зяпаш ме.

Той се ухили.

— И това те кара да се чувстваш неловко?

— Не знам. — Тя сви рамене и се заигра с лъжицата. — Може би. Предполагам. Не съм свикнала мъжете да ме гледат по този начин.

Тогавата тези мъже са били задници. Всеки един от тях. И ако хване някого да я гледа по този начин, по който я гледаше той, нямаше да има друг избор, освен да го пребие от бой.

— Например как? — попита я.

Джулия снижи гласа си и се наведе към него.

— Все едно искаш да ме изядеш жива!

Топлината го обгръщаше, а всичко, за което можеше да мисли, беше как я целува от главата до петите, преди да зарови пениса си дълбоко в нея.

— Но аз искам да го направя, скъпа. Наистина!

Руменина се разля по бузите ѝ и този секси нюанс му напомни за розовото ѝ котенце и как разтваряше краката си, докато така добре му се предлагаше. Тя навлажни устните си, а той усети как членът му се втвърди.

Мамка му!

Кууп се размърда на мястото си.

— Казах ти да не облизваш устните си по този начин.

Невинно гледащите го очи се разшириха.

— Тогавата трябва да спреш да ми казваш подобни неща.

— Няма!

— О, и защо не?

— Защото ми харесва начинът, по който реагираш.

Той си спомни си начина, по който тялото ѝ се движеше под неговото, и кръвта му се сгорещи. О, да, Джулия наистина имаше две

лица. Прехапа долната си устна и замълча. Дали и тя отново преживяваше сутринта, припомняйки си колко добре се чувстваха двамата заедно?

Кууп пресуши чашата и бутна чинията си настрани.

— Готова ли си?

Младата жена преглътна:

— За какво?

Той се усмихна широко.

— Да се захванеш със задълженията си.

Върху лицето ѝ се изписа несигурност.

— Не знам как...

— Не се притеснявай — засмя се мъжът и добави: — Няма да те карам да яздиш неопитомен жребец или да правиш нещо опасно.

Погледът ѝ бавно се плъзна по него, а после, за негова голяма изненада, отговори:

— Е, сигурна съм, че този жребец вече ме обзави, а и може би опасностите ми харесват.

Господи!

Все едно развя червен плащ пред разярен бик. Кууп скочи на крака и почти събори стола. Сграбчи ръката ѝ и на практика я издърпа от ресторанта, без да обръща внимание на любопитните погледи, насочени към тях.

Ако гостите не бяха станали и не се мотаеха наоколо, щеше да я завлече направо в плевнята за още един рунд. Вместо това, веднага щом се озоваха сами зад конюшните, я притисна към стената и грубо я целуна. Когато най-накрая се отдръпна назад и двамата бяха останали без дъх.

— Ще си платиш за това — закани ѝ се той.

Тя се престори на самата невинност.

— Да си платя за какво?

Кууп се ухили, харесваше тази нейна непринудена, игрива страна.

— Господи, какво, по дяволите, ще правя с теб? — Преди да успее да ѝ каже какво точно би искал стори, забеляза Мак и Джес, които вървяха по пътеките.

Мак носеше екипировката си за катерене. Тези двамата се допълваха толкова добре. Докато каубоят можеше да се възползва от

спокойния характер на Джесика, то тя можеше да има полза от неговия буен нрав. Кууп нямаше търпение да види как ще се развие тяхната седмица и се надяваше, че в края на краищата, Мак ще спечели момичето на мечтите си.

Отново насочи вниманието си към Джулия и леко се отдръпна. С гости, които се мотаеха навсякъде, точно сега не беше нито времето, нито мястото да направи това, което искаше, с нея.

Тя изглеждаше нервна и задъхана, и дори малко разочарована, че се отдалечиха един от друг, но успя да кимне по посока на двойката.

— Къде отиват?

— Тук предлагаме скално катерене. — Погледна към далечината. — Точно там, в подножието на планината.

Младата жена сложи ръце на хълбоците си.

— Е, как така онези двамата могат да отиват да се забавляват, а мен ме караш да работя?

— С момчетата се редуваме. — Сграбчи ръката ѝ, дръпна я лекичко и я поведе към плевнята. — Утре е свободният ми ден и ако искаш, ще те отведе в планината.

— Не искам.

Кууп се засмя и наведе глава, за да я погледне.

— Не искаш?

Тя се разтревожи.

— Нямам чак толкова координирани движения — призна смутено и глуповато погледна надясно, където бяха конете, — но с удоволствие бих пояздила.

— Яздила ли си някога?

Джулия кимна нетърпеливо, а гласът ѝ се изпълни с копнеж:

— Да, когато бях малка. — Кууп започна да събира седлата и юздите, за да ги подготви за почистване, а тя продължи да му разказва за уроците, които беше имала в прогимназията, преди той да се срещне със сестра ѝ и да стане най-добър приятел с Мари. — Много ми харесваше. — Замълча, а върху устните ѝ заигра лека усмивка, сякаш си спомни нещо от миналото. — Аз и Мари харесвахме да правим едни и същи неща, но конете бяха моето *нещо*, моята страст.

— Дори и животът ѝ да зависеше от това, трудно би я накарала да се качи на кон — отбеляза Кууп.

— Знам! Пестях всичките си пари, които получавах като детегледачка, мислейки, че един ден ще мога да си купя свой собствен кон. Но... ами... спрях да яздя.

— След като толкова много си обичала ездата, защо си спряла?

— Беше скъпо, а и Мари тъкмо започваше работата си като модел. С възможността да направи кариера, мама и татко мислеха, че е по-добре да инвестират в нейните уроци. Очевидно са имали право — виж я сега! — Леко присви рамене. — Така или иначе, до никъде нямаше да стигна с тази конна езда.

Сърцето му се сви.

— Съжалявам.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Какво? Не! — Бързо поклати глава, а дългите ѝ тъмни къдрици падаха надолу по раменете ѝ като водопад. Действията ѝ казваха толкова много за нея. Джулия беше мила, грижовна, винаги поставяше на първо място нуждите на другите и вероятно беше щастлива да стои в сянка, докато сестра ѝ привличаше цялото внимание върху себе си. — Всичко е наред! Наистина! — Плесна с ръце и се огледа наоколо, завъртайки глава наляво и дясно. — Така, откъде трябва да започнем?

— Точно от тук. — Кууп се наведе и я дари с една нежна целувка, решен да постави всичките ѝ нужди на първо място и да я дари с най-хубавата седмица от живота ѝ. Заслужаваше го. В действителност, тя заслужаваше много повече от това.

— О! — каза, когато той се отдръпна съвсем леко.

В отговор на нейната реакция, тръпка на желание мина през тялото му. Обичаше това учудено изражение, да не говорим за разгарящата се страст в очите ѝ. Господи, колкото и да искаше да прекара следващите няколко часа заровен в нея, имаше работа, която трябваше да свърши.

Прочисти гърлото си.

— Следващата ни задача е да се погрижим за конете и да си избереш кой от тях искаш да пояздиш утре.

Не след дълго двамата се бяха отдали изцяло на задълженията си. Говореха си тихо за разни неща и докато Кууп ѝ разказваше това, което трябваше да знае за ранчото, оставаше една лична тема, която все още не беше готов да обсъжда — истинската причина, поради която беше в

Албърта. Майка му. Беше купил това място за нея, построи ѝ уютна къщичка, защото тя беше израснала в ранчо — до началото на гимназията Кууп живя със семейството си на такова място, докато баща му не започна работа в банка и не се преместиха в другия край на страната. Да бъде в позната среда ѝ помагаше да се справя с объркването, което получи от болестта на Алцхаймер, но той не можеше да сподели това с никого и знаейки каква ще е неизбежната реакция. Тази тема беше прекалено болезнена за него, за да я обсъжда.

Мислите му се насочиха към Джулия. През целия ден я наблюдаваше и не можеше да повярва с какво удоволствие хранеше, поеше и се грижеше за конете. Беше наистина жалко, че никога не е имала свой собствен кон. Беше жена, която се раздава, и му харесваше, че не се страхува от тежка работа. С готовност му беше помогнала да почистят конюшните, дори след като ѝ каза, че може да седне, докато той се занимава с това. Няколко пъти я хвана да си тананика. Може би, също като него, работата в ранчото я откъсваше за няколко часа от грижите ѝ и от реалния живот.

Когато приключиха с всички задачи, спирайки само за един късен обяд, вечерта беше настъпила и те бяха потни, уморени и гладни. Докато Кууп гледаше как Джулия връща обратно кобилата в нейната клетка, гладът му се превърна в плътски.

— Тази кобила ми харесва — обади се младата жена, след като провери дали е заключила вратата след себе си.

— А на мен пък ми харесва тази — отвърна той, като се промъкна зад нея, за да може да я целуне по врата. Но докато се обръщаше, тя се спъна в лопатата и тупна върху твърдия под. — Господи, Джулия, извинявай! — каза бързо. — Не исках да те стресна.

Напълно объркана от думите му, поиска да се изправи, но потръпна, когато прехвърли тежестта си върху глезена.

Кууп я вдигна и я сложи да седне на един стол. После падна на колене и взе глезена ѝ в ръката си.

Младата жена се опита да го измъкне.

— Всичко е наред, наистина.

Той опипа мястото. И след като се увери, че глезенът ѝ не е счупен, каза:

— Няма нищо счупено.

— Слава Богу, в противен случай щеше да се наложи да ме приспиш — пошегува се тя.

— Ти не си кон — каза ѝ, усмихвайки се широко. — Мисля, че ще се оправиш, но ако искаш да отидеш в града за рентген...

— Не, ще ти се доверя, все пак един каубой може да разбере кога една кост е счупена или не.

— Мисля, че е само наранено.

— Да, както и егото ми — промърмори под носа си младата жена.

Кууп забеляза унилото ѝ изражение и постави палеца си под брадичката ѝ. Някакво напълно непознато чувство изпълни гърдите му.

— Хей, няма нужда да се притесняваш от мен. Все пак, това стана по моя вина. Чувствам се ужасно, че ти причиних болка. — Помогна ѝ да се изправи на крака и когато я притисна към себе си, усети учестения ѝ дъх и леко потръпване.

Погледите им се срещнаха, сърцето му започна бързо да бие, а тялото му реагира така, все едно бе е получил неочакван удар в корема. Дори и с разрошена, пълна със сено коса, Джулия изглеждаше невероятно. Съвършено, дяволски красива!

Той махна сеното от косата ѝ.

— Какво ще кажеш за един душ?

Джулия сбърчи нос.

— Чудесна идея. — Погледна над раменете му. — Предполагам, че е по-добре да се върна в стаята си.

— Не! — каза Кууп, като ѝ препречи пътя. — Не мисля, че е нужно.

Леко объркано, тя отговори:

— Казах ти, че глезенът ми е добре.

— А пък аз ти казах, че не считам за необходимо да ходиш в стаята си.

Младата жена повдигна вежда.

— Не? Тогава как се очаква от мен да се изкъпя? — Огледа се наоколо. — Освен ако имаш някакъв душ тук, който все още не съм видяла.

— В моята стая. С мен.

Бузите ѝ се обагриха в най-красивия нюанс на розовото. Стори му се, че в очите ѝ забеляза някакво колебание за кратко, но след това

бързо премигна и на негово място отново се появи самонадеяност.

— Идеята ми харесва.

Кууп я вдигна и за по-малко от пет минути я пренесе до стаята си, която беше на последния етаж, в най-задната част на старата фермерска къща.

Пусна я на пода.

— Значи, така живее Чейс Куупър.

— Понякога — каза той и обгърна кръста ѝ с ръце.

Домът му беше в Нова Скотия, където имаше успешна практика в областта на спортната медицина. Но точно сега не искаше да говори за това, защото този разговор щеше да доведе до истинската причина, поради която идваше тук толкова често — майка си.

— Можеш ли да вървиш?

Тя размърда глезена си.

— Вече е по-добре.

— Сигурна ли си?

— На сто процента.

С пръсти върху талията ѝ, я насочи към банята. Изгарящ от нетърпение отново да я види гола, той дръпна душа, нагласи температурата на водата, а след това насочи вниманието си към нея.

Без да губи повече време, ръката му се спусна към тениската ѝ. Сграбчи подгъва и я издърпа от тялото ѝ. Когато откри дантеления ѝ сутиен, въздухът му секна, а сърцето му заби още по-силно.

— Исусе, не мога да опиша колко съм щастлив от това, че се съгласи да дойдеш.

Джулия наклони глава, за да погледне ерекцията, която издуваше дънките му, и със сексапилен, пълен с обещание подкупващ глас, му отговори:

— Не е нужно да ми го казваш.

Като пристъпи към него, се притисна във възбудения му член, недвусмислено показвайки му какво точно иска от него. Този път нямаше колебание в гласа ѝ, нямаше колебание в очите ѝ и с всяка една част от съществуването си той знаеше, че тук, в ранчото, с него, тя разкриваше още една страна от личността си.

Под външната обвивка, с която се показваше на света, тази жена беше забавна, флиртуваща, дяволски сексапилна и проклет да е, ако не я накараше да разбере това и да приеме тази своя страна.

Ръката ѝ се стрелна към сутиена и го разкопча. Дрехата падна на пода и откри пищните ѝ, великолепни гърди. Бледите ѝ зърна се втвърдиха под погледа му и той беше напълно убеден, че е най-щастливото копеле на света.

Отстъпи назад и набързо се справи с облеклото си. Изрита купчината с дрехи надалече от краката си, влезе в душ-кабината и я дръпна към себе си.

Тя ахна и се засмя, когато дрехите ѝ се намокриха от водата.

— Все още съм облечена.

— Мога да поправа това. — Разкопча късите ѝ панталонки и ги плъзна надолу по дългите ѝ крака, след което сграбчи бикините ѝ, за да я освободи и от тях.

Дишането ѝ се промени — стана по-бързо и след като вече беше останала гола, Кууп я издърпа под топлата струя и я притисна към себе си, наслаждавайки се на меката ѝ кожа. Докато горещата вода ги обливаше, Джулия издаде секси звук, който го насърчи да действа.

Той грабна сапуна, насапуниса тялото ѝ, преминавайки по извивките ѝ — около гърдите ѝ, между краката ѝ, като много внимаваше с глезена ѝ. Треперейки под неговото докосване, младата жена изстена от удоволствие, а Кууп се ухили, защото му харесваше начинът, по който тя реагираше на допира му. Веднага щом приключи с нея, тя взе сапуна и го използва върху него. Прокара го по тялото му, като обърна специално внимание на пениса му. Плъзна ръцете си по дължината му, а това приятно мъчение го накара да потръпне.

— Мислех... — промърмори Джулия, като навлажни устните си.

— За какво? — успя да промълви той, докато удоволствието пронизваше тялото му.

Тя пристъпи по-близо, а ръцете ѝ не изпуснаха члена му, дори докато търкаше втвърдените си зърна в гърдите му.

— Този път искам аз да те накарам да крещиш за мен.

От гърлото му излезе стенание. Наистина му харесваше, че я е грижа за неговото удоволствие и не взимаше само това, което можеше да получи от каубоя, както обикновено се случваше в ранчото. Но Джулия не беше като другите жени, а Кууп не беше от мъжете, които вземаха, преди първо да са дали.

О, и как планираше да даде...

Сграбчи раменете ѝ и с едно движение, което изглежда я изненада и възбуди, той я обърна и притисна ръцете ѝ към стената. После приближи устните си до ухото ѝ и каза:

— Не мърдай! — Чу я как започна да диша накъсано, когато плъзна ръцете си около талията ѝ, за да обхване гърдите ѝ. — Защото в моя свят, скъпа, първо крещи жената.

Докато си играеше със зърната ѝ, притисна втвърдения си член в дупето ѝ, нуждаейки се отчаяно да се притисне дори още повече в нея, за да облекчи напрежението. Плъзна едната си ръка между краката ѝ, докато не достигна до клитора ѝ. Господи, обожаваше, това че е влажна, набъбнала и готова за него.

Погали я, а тя се размърда изпод ръцете му. Палаво и кокетно Джулия размърда дупе срещу ерекцията му и той беше на прага да загърби идеята първо да задоволи нея.

Вместо това Кууп я плесна отзад и каза:

— Престани!

Но тази жена беше немирна като млада кобилка. Отново се размърда срещу него, а гърлените ѝ стонове, накараха пенисът му болезнено да се втвърди.

— Търсиш си го! — предупреди я. — Ако продължаваш по същия начин ще загубя контрол, но този път ти обещавам, че ще го направим бавно.

— Може би не искам да е бавно — прошепна му през рамо.

Думите ѝ, както и отчаянието, което се криеше в тях, му разкриха изключително много — нуждаеше се от него толкова, колкото и той от нея. Непознати емоции забушуваха в сърцето му, знаейки, че го желае толкова силно, колкото и той нея. Тя погледна през рамо, за да го види, и когато очите им се срещнаха, между тях се зароди интимност, която беше по-дълбока от всичко, което някога бяха изпитвали досега.

— Джулия... — прошепна, а когато видя емоцията в очите ѝ, внимателно я обърна с лице към себе си.

Пръстите ѝ се впиха в раменете му, а там, където го докосваше, все едно прогаряше кожата му.

— Искам да изгубиш самоконтрол, Кууп — промърмори с нетърпелив глас, докато тялото ѝ започна видимо да трепери. — Точно

тук, под душа. — Повдигна се на пръсти и отърка своята женственост в ерекцията му. — Моля те.

Исусе Христе!

Жадувайки да завладее всеки инч от нея главата му се замая, но той знаеше, че желае да получи много повече отколкото само тялото ѝ. Протегна ръка извън душ-кабината, грабна презерватива от масичката и бързо си го сложи. После обхвана с ръце дупето на Джулия и я вдигна от пода. Издърпа я на височината на кръста си и бавно започна да я снижава към пениса си.

— О, Господи, да — извика тя, когато проникна в стегнатата ѝ вагина.

Кууп намести хватката си, дръпна я рязко надолу, спускайки я върху пулсиращия си член и навлизайки толкова дълбоко, че тя започна да забива ноктите си в кожата му.

Направи две предпазливи крачки по теракота. Когато я притисна към душ-кабината, някаква малка, логична част от мозъка му го предупреди, че я наранява.

— Джулия — каза, борейки се да запази някакъв контрол върху себе си.

Тя обвини още по-плътно краката си около кръста му.

— Моля те, Кууп! Искам да ме вземеш по начина, по който ти желаеш.

По дяволите! Сърцето му се сви заради начина, по който му се доверяваше и му се отдаваше. Шумно изпусна въздуха от дробовете си. Забрави да диша. Заля го топлина, докато се взираше в нея поглъщайки желанието, загнездило се дълбоко в очите ѝ. Когато започна да се замайва, отвори устни и си пое дъх.

Очите ѝ заблестяха с тайнствена чувственост и необузданото желание ѝ в гласа, когато каза: „Чукай ме здраво, Кууп“, накараха добрите му намерения да се изпарят.

Членът му пулсираше. Не можеше да се пребори със страстта, която се надигана и забушува в кръвта му. Приковал гърба ѝ към стената, започна да се тласка в нея като наркоман, нуждаещ се от нова доза.

Никога преди не беше *правил* подобно нещо.

Докато се плъзгаше по-дълбоко и по-дълбоко в хлъзгавата ѝ вагина, той потъваше в нейната топла и влажна уста, наслаждавайки се

на вкуса ѝ върху езика му. Тя започна да се движи срещу тялото му, търсейки, копнеейки, искайки все повече от него.

Макар и да се държеше като егоистично копеле, което се отнасяше с нея като с някакво диво, разгонено животно, нямаше намерение да стигне до своето освобождение, преди тя първа да не получи своя оргазъм. Но проклет да е, ако не успееше да се сдържи.

С тяло, притиснато в неговото, и член, заровен дълбоко в нея, Джулия прокара пръсти през влажната му коса.

— Кууп — възкликна тя. — Това е хубаво! Толкова хубаво. Никога не е било толкова хубаво...

— И за мен също — изстена той, но мислите му се разпиляха, когато любимата му гъвкаво завъртя таза си, като го потърка в неговия. Изкрещя името му, а миг по-късно, младият мъж я усети как потръпва. Тази нейна реакция го отведе до ръба.

— О, мамка му, Джулия — изръмжа, като се измести така, че да може да прави по-дълбоки тласъци. Влезе още по-дълбоко в утробата ѝ, а когато се стегна около пениса му, той стигна до своята кулминация.

Остана вътре в нея и я държеше здраво. Не можеше да я пусне, не желаше да прекъсне връзката, която имаше помежду им. Най-после, когато водата стана студена, той спря душа, обви я в кърпа и я отнесе в леглото си. Отметна завивките и заедно с нея се покатери на леглото.

Сексът го беше разтресъл до дъното на душата му. Сърцето му преливаше, докато той все по-силно се влюбваше в тази жена.

Дълбоко влюбен?

По дяволите, обичаше я! Завъртя се на една страна и я притегли към себе си, нуждаеше се от това тя да бъде в ръцете му, в леглото му, в живота му.

— Нали не те нараних?

Усмивката ѝ беше нежна, а когато докосна кожата ѝ и прокара пръстите си по ръката ѝ, се сети колко топла и отзивчива беше тя. Все едно винаги е била такава. Дланта ѝ се премести върху гърдите му и той усети как го обгръщат нейното спокойствие и топлина.

— Може би малко.

Беше толкова нежна. Преглътна и сложи ръката си между краката ѝ, като леко започна да я масажира, за да успокои женствеността ѝ.

— Скъпа, никога не съм искал да те нараня.

— Но тази болка е приятна.

От него се излъчваше нежност.

— Болката си е болка. — Покри я със завивката, слезе от леглото и бързо отиде в банята. Грабна една хавлия и я намокри с топла вода.

— Това ще ти помогне. — Очите ѝ се насочиха към меката материя, когато седна до нея и дръпна завивката. — Отвори се за мен!

Тя разтвори краката си, а той постави кърпата върху чувствителното място. Очите ѝ се разшириха, а устата ѝ оформи малко „О“.

— По-добре ли се чувстваш? — попита.

Джулия кимна.

А Куупър отчаяно искаше да се погрижи за момичето, по което си беше паднал отново и възнамеряваше да задържи завинаги.

ГЛАВА 7

Джулия се протегна в леглото си и погледна към великолепия мъж, който спеше до нея. Бяха изминали пет дни, откакто самолетът я остави в ранчото и тя не можеше да отрече, че това беше най-хубавият период в живота ѝ. Бяха прекарали цялото това време като яздеха по пътеките, организираха си пикници, мотаеха се в бара с приятелите му и правеха любов под лъчите на слънцето — без да се споменават всички неприлични неща, които вършеха в личното му езеро — и тя дори нямаше нищо против да прекара деня си, изпълнявайки задълженията си в ранчото. Всъщност, даже много ѝ харесваше. Работата с ръцете ѝ даваше възможност да остави настрана тревогите си и временно да забрави истинския живот — и че тази фантазия скоро ще приключи.

В действителност беше решила да си подари една седмица почивка и нямаше желание да мисли за реалността. Не, нямаше намерение да се рови в личния му живот. Така или иначе, той самият не искаше да споделя за своето битие. Това беше просто секс и нищо друго, а тя имаше намерение да прекара времето си, като се наслади на случващото се в ранчото и сексът, който можеше да ѝ предложи Куупър. Без въпроси.

За Бога, този мъж я беше имал по толкова много начини. Но това беше само за момента.

Не беше като връзка, която можеше да има бъдеще. Не само заради това, че той си падаше по необуздани, безгрижни жени, но и защото живееше тук, а тя на другия край на страната.

Джулия силно разтърси глава и се смъмри, че изобщо мечтае за нещо по-трайно от това. От една страна, сестра ѝ беше поканена от Кууп в ранчото, а от друга — тя се преструваше на такава, каквато не беше. Но не можеше да отрече, че изпитваше удоволствие от това да изпълнява ролята на необуздана и порочна жена. Как изобщо щеше да се върне към своя скучен и еднообразен живот?

Топлите утринни лъчи на слънцето падаха върху леглото и Кууп се обърна на една страна, като дръпна одеялото към себе си. Тя се усмихна и тъй като се бяха любили до малките часове на деня, го остави да спи. Реши да отиде до езерото за сутрешно плуване.

Направи опит да слезе от леглото, но ръката му се стрелна, за да я спре.

— Отиваш ли накъде? — попита я.

Джулия се взря в разчорления му сънлив вид, който го правеше да изглежда толкова дяволски секси, разсмя се и се върна при него в под завивките.

— Щях да отида да поплувам, защото мислех, че спиш.

— Грешно мислиш. — Усмивката му беше лукава, обещаваща неприятности. — Сега ела тук.

Дръпна я върху себе си и продължително се взираха един в друг с очи, изпълнени с жар, преди страстно да я целуне. Когато пое устата ѝ, открадна дъха ѝ, а сърцето ѝ пропусна един удар. Току-що се беше смъмрила, че се държи толкова похотливо, но когато я целуваше така, нямаше представа как щеше да си тръгне, когато всичко това приключеше. Той леко се отдръпна назад, а блясъкът, топлината и болезненото желание, които видя дълбоко в очите му, я изпълни с копнеж. Желаше го толкова много.

Въпреки дългата нощ, която прекараха в правене на любов, сега отново копнееше за него. Сякаш прочел мислите ѝ, Куупър сграбчи един от презервативите върху нощната масичка и си го сложи.

Без да мисли за това, което този мъж правеше с нея или колко силно беше хлътнала по него, се изправи и го възседна, показвайки му без думи какво иска. Със сексапилна усмивка, той докосна рамото ѝ. Гореща вълна заля цялото ѝ тяло в момента, в който лениво започна да изследва бедрото ѝ, а след като достигна до ханша ѝ, я повдигна и я настани върху твърдия си член.

Тя пое дъх, а когато издиша, цялото ѝ тяло вече трепереше. Удоволствието беше силно, възхитително и толкова интимно, че ѝ беше много трудно да запази емоциите си под контрол.

— Кууп — извика, докато той я изпълваше, и потрепери, когато членът му навлезе още по-дълбоко в нея.

Докосна я с палец и очи, пълни със страст и топлина, срещнаха нейните.

— Знам, Джулия. Повярвай ми, знам го.

След тези думи, започнаха да се движат в синхрон, ръцете им се докосваха, сякаш не можеха да се наситят един на друг. Мускулите му се стегнаха, щом напрежението в нея се увеличи, а това, което в момента се случваше, беше нещо много повече от секс. Или поне за нея.

Той беше всичко, за което тя копнееше и желаше. Затвори очи и се наруга, защото случващото се трябваше да бъде само секс и когато спре да се преструва, със сигурност Кууп ще се отегчи от истинската ѝ същност.

— Джулия — промърмори, като надигна бедрата си нагоре. Влезе бавно в нея, сякаш се наслаждаваше на всяка една секунда. — Погледни ме!

Тя отвори очи, а той плъзна ръката си по тила ѝ, придърпа я и доближи устните ѝ към своите. Палецът на другата му ръка се плъзна между краката ѝ и започна да гали клитора ѝ, докато я целуваше нежно, но с такава страст, че почувства все едно цялата изгаряше в пламъци.

Тъй като тялото ѝ започна да трепери, Кууп тласкаше бавно и леко, което я отвеждаше все по-нагоре и по-нагоре, а палецът му продължаваше да масажира чувствителната ѝ пъпка. За разлика от дивия секс, който бяха правили преди, този път изживяването беше чувствено, бавно, нежно, но и също толкова въздействащо.

Мускулите ѝ се стегнаха и имаше усещане, сякаш падаше свободно надолу без парашут. Когато достигна до кулминацията си, двамата едновременно извикаха в екстаз, все едно пропадаха в една и съща бездна.

Доста по-късно, когато най-накрая се съвзе, Джулия се отпусна върху гърдите му, а той обви ръце около талията ѝ, за да я задържи по-близо до себе си. Слушаше ударите на сърцето му и това как то биеше в гърдите му, я накара да се замисли дали, след тази невероятна седмица, някога ще може да се върне към предишния си начин на живот.

Когато започна да не усеща краката си, се изтърколи от него върху леглото, а той притисна тялото ѝ към своето. Докато все още можеше, щеше да се наслаждава на всяка една минута, която прекарва с него. Лек звук на задоволство се разнесе от гърлото му, а когато

вдигна очи, Кууп я дари с мързелива усмивка и прокара палеца си нагоре и надолу по ръката ѝ.

— Ти преобърна целия ми свят — промърмори, преди да я целуне нежно по челото.

Изпитвайки нужда да се разсее — преди да направи нещо глупаво от сорта да му каже как се е почувствала — започна да проследява очертанието на лицето му.

Дрезгав стон на доволство се изтръгна от устните му.

— Боже, ако продължаваш да ме докосваш по същия начин, ще те прикова към това легло и отново ще те любя, а съм наясно, че си прекалено разранена отдолу.

— О! — промълви тя, като я побиха тръпки. Харесваше ѝ как му влияе — и това как той ѝ въздействаше — но след два дни, когато самолетът дойдеше, за да я отведе оттук, никога повече нямаше да го види.

С пръст проследи очертанията на кривия му нос и въпреки че тази седмица беше предназначена само за непредвиден секс — а не да го опознава по-детайлно — любопитството ѝ накрая надделя и тя попита:

— Как счупи носа си?

Но веднага след като думите излязоха от устата ѝ, всичко помежду им се промени. Кууп млъкна и погледна надолу, като се замисли. Блаженото му изражение изчезна, тялото му се напрегна, а ръката му стисна нейната, за да я спре. Обърна главата си към прозореца, за да избегне погледа ѝ и тя за пореден път се зачуди какви ли тайни криеше.

Не ѝ отговори и докато адвокатът в нея беше свикнал да получава отговори и да не остава безучастна в съдебната зала, то сега тя се колебаеше дали да продължи да любопитства. Не беше в неин интерес да навлиза в личното му пространство.

— Наясно съм, че тази седмица е за секс и да се забавляваме, затова разбирам, че не искаш да ти се месят в личния живот. — Сви рамене, опитвайки се да омаловажи случилото се, въпреки болката, стегнала гърлото ѝ. Набързо погледна към часовника и продължи да говори несвързано. — Скоро ще се върна в реалността и ще оставя това преживяване зад гърба си. — Усмихна му се и дръпна завивките,

сякаш и преди го беше правила. — Беше ни хубаво през това време, нали?

* * *

Беше ни хубаво през това време?!

Преглътна бучката в гърлото си. Как е възможно все още да не разбира какво означаваше тя за него? До излитането на самолета ѝ оставаха само два дни и ако не можеше да я убеди, че през целия си живот *тя* е била жената, която е желал, щеше завинаги да я загуби. В никакъв случай нямаше да позволи това да се случи. Джулия беше единствената за него и, по дяволите, смяташе да се бори за нея, докато очите ѝ не се отвореха и не видеха какво означаваше всичко това наистина. Любов. Той хвана няколко кичура коса и ги дръпна, а кръвта забушува във вените му. Трябваше да направи нещо, и то веднага. Никога не се беше чувствал толкова отчаян.

— Кууп? — продума. — Добре ли си?

— Да, хайде, ела!

Скочи от леглото, като я дръпна със себе си. Ако искаше да му има доверие и да види, че желае нещо повече от обикновен един секс с нея, тогава трябваше да ѝ даде нещо повече. Това означаваше, че ще се наложи да я допусне в живота си, както и да започне да говори за майка си, без значение колко болезнена беше тази тема за него. Може би отдавна трябваше да ѝ разкаже за това, че е спортен лекар и че обикновено пътува до ранчото единствено през уикендите, но държеше устата си затворена, знаейки, че това щеше да доведе до въпроси, на които все още не беше готов да отговори. Обаче мълчанието беше това, което ѝ пречеше да разбере истинските му намерения. Стомахът му се сви от безпокойство. Дали когато ѝ се разкрие, ще се ядоса, че е премълчал толкова много неща? Дали щеше да си тръгне, без да се обърне назад? По дяволите!

— Къде отиваме? — попита го.

Тази седмица беше за нея, но може би сега бе настъпило неговото време.

— На разходка.

След като си взеха душ, се облякоха и излязоха навън. По пътя тя продължаваше любопитно да се оглежда, но той не пророни и дума. Двадесет минути по-късно пътуваха в един от пикапите на ранчото.

Усети как го гледа, обърна се и забеляза, че го наблюдава с любопитство.

— Какво си намислил?

— Какво? — засмя се Кууп. Някакъв пикап идваше към тях и докато се разминаваха, той махна на шофьора. — Просто си мислех да отидем да си вземем по едни бобърски опашки^[1].

— Бобърски опашки?

— Нали знаеш какво е това? — подразни я.

— Разбира се, че да. Все пак съм канадка.

— Жадувам за такава, която е покрита с фъстъчено масло и банан. — Хвърли ѝ един бърз поглед, докато караше по пътя, който водеше към града. — Харесваш ги, нали?

— Мекици, покрити с всякакви видове сладости. Как да не ги харесва човек?

Предполагам, че никога не съм мислила, че човек като теб, може да си пада по такива неща.

— Не е мъжествено ли? — попита той, като се усмихна леко накриво.

— Как да не е? — Джулия се засмя. — Всеки едър и силен мъж, когото познавам, яде сладкиши, покрити с фъстъчено масло и банан.

— Мислиш, че съм едър и здрав!

— О, Боже мой! — Докато го казваше, тя завъртя очи е се разсмя.

Кууп се усмихна широко.

— Кой са ти любимите?

— До известна степен съм пристрастена към тези с канела и захар. — Погледна през прозореца. — Не мога да повярвам, че тук, в средата на нищото, всъщност има заведение, предлагащо тези вкусноти.

— Наблизо има град с много магазини и складове.

— О? — Очите ѝ светнаха и попита: — Често ли ходиш до там?

— Вече не. Вече нямам време за това, но като дете прекарвах много голяма част от времето си там.

Тя повдигна вежди невярващо.

— Така ли?

Махна ръка по посока на пасищата, докато минаваха покрай тях.
— Тук израснах.

Джулия наклони главата си леко назад.

— Така ли? Кога се премести на изток?

— В прогимназията.

— Мислех си, че винаги си живял там.

— Не. — Изминаха още няколко мили, след това той отби от пътя. Щом свали прозорците, в кабината на пикапа се нахлу миризмата на коне и сено. — Виждаш ли онази къща? — каза като посочи към старата ферма в далечината. Тя кимна, а той ѝ обясни: — Ето това е мястото, където съм израснал.

Заинтригувана, се изправи и подаде глава през прозореца.

— Наистина ли?

— Точно така. — Посочи към стаята в ъгъла. — Това беше моята стая. И виждаш ли къщичката на дървото? — Показа големия стар клен, който беше отстрани на къщата.

— Да.

— Татко и аз я построихме. — При споменаването на баща си почувства лека тъга.

Толкова много му липсваше. Погледна към Джулия и се усмихна. Той щеше да я хареса. Би прекарал часове да ѝ разказва за детските му лудориите, а тя щеше да се смее, наслаждавайки се на всяка минута от времето им заедно.

Младата жена прибра главата си обратно в кабината.

— Спомням си баща ти. Винаги беше толкова мил, когато ходех в банката. — Поколеба се за момент. — Той ли...

— Не, няма го на този свят — обясни ѝ.

— Съжалявам.

Протегна и стисна ръката ѝ, намирайки утеха в докосването ѝ.

— Всичко е наред. Твоите родители още ли са живи?

— Да. Баща ми се пенсионира и сега се мотае из къщата, поправяйки всяко едно нещо.

Един камион профуча покрай тях, вдигайки прах след себе си. Кууп затвори прозорците, за да предпази косата и дрехите ѝ от вдигналата се пушилка.

— Поправя неща?

Джулия се засмя.

— Добре, по-скоро се опитва да ходи по нервите на майка ми. Трябва му някакво хоби.

Младият мъж се засмя заедно с нея.

— Когато се пенсионирам, ще си взема мотоциклет. — Вдигна ръце и ги завъртя така, все едно го управлява.

— Как е майка ти, Куупър?

— Тя е... добре. — Отговори и отново върна колата на магистралата. Беше убеден, че желае още да го разпитва, но въпреки че планираше да ѝ разкаже — да сподели всичко с нея — смяташе да го направи малко по-късно.

Подкара към града, а Джулия стисна ръката му.

— Хареса ми, че ми показва къщата от детството си.

— Добре, защото имам още какво да ти покажа.

— О? — изрече, докато погледът ѝ се плъзна по тялото му. — Какво по-точно си наумил?

Засмя се на нейната закачливост.

— Хей, избий си от главата тези мръсни помисли.

Засмя се заедно с него и през останалата част от пътуването разговаряха на общи теми. Малко по-късно паркира колата на паркинг на главната улица в града.

Куупър вдигна ръка, за да предпази очите си от слънцето, и хвърли един бърз поглед нагоре-надолу по дългата улица.

— За двацет години почти нищо не се е променило. С изключение на новия магазин за бобърски опашки и сладолед.

Джулия също се обърна, за да огледа наоколо.

— Толкова е необикновено. Харесва ми!

Сърцето му се стопли. Това означаваше много за него, че ѝ харесваше мястото, където беше израснал.

— Наистина ли?

— Да. Сега разбирам защо си се върнал тук.

Хвана ръката ѝ и я придърпа към себе си. Поведо я по тротоара и влязоха в магазина. Двамата си поръчаха сладкиши, после я заведе на детската площадка, където си беше играл като малък. Деца се гонеха покрай тях, а докато малчуганите играеха, родители им си говореха на пейките.

— Какво ще кажеш да се полюеем? — попита той.

— Разбира се.

Настаниха се един до друг на празните люлки и се нахвърлиха на сладкишите.

— Това ли е мястото, където си играл?

Избърса канелата от лицето ѝ, а когато го погледна със смутен поглед, сърцето му се преобърна. Беше толкова сладка, а той имаше такъв дяволски късмет, че беше в живота му. Сега само искаше да я задържи при себе си.

— По-точно на тази люлка — обясни ѝ.

— Страхотно. — Усмивката, с която го дари стопли душата му. Впи зъби в сладкиша и захапвайки голямо парче банан, простена от удоволствие.

— Вкусно е, нали? — Тя отхапа огромна хапка от сладкиша, сдъвка я и добави: — Не мога да си спомня последния път, в който съм яла това.

— Трябва да ядеш по една такава всеки ден — каза той.

— Да — засмя се Джулия. — Едва ли това ще се отрази добре на бедрата ми?

Едно малко момиченце, чиято коса беше сплетена на плитки, изкрещя и започна да тича, после забави темпото, щом видя храната им. Очите ѝ се разшириха.

— Мамо — изпищя то. — Искам бобърска опашка!

Джулия сбърчи нос.

— Ами сега? Виж какво направихме!

Повечето от децата започнаха да крещят и Куупър се сви на мястото си.

— Мисля, че последното нещо, от което се нуждаят, е да ядат сладко.

— Не харесваш деца — каза го като твърдение, не като въпрос.

— Напротив, харесвам ги.

Тя стреснато повдигна глава, а в очите ѝ се четеше изненада.

— Наистина ли?

Докато се люлееше, Кууп влачеше краката си по земята.

— Да. Някой ден искам да имам поне две.

— О!

— О какво?

— Нищо... Просто... нищо.

Спътникът ѝ се отблъсна с крака от земята, за да набере инерция, докато се залюлее.

— Ще ги науча как да играят футбол, хокей... да яздят кон.

Усмихна му се.

— Обзалагам се, че ще бъдеш страхотен баща.

— Ами ти? Искаш ли да имаш деца?

— Не съм се замисляла по този въпрос. Последните няколко години се бях фокусирала върху кариерата си.

— Но нали искаш да имаш деца?

— Да.

— Добре.

Изглежда го странно, докато дояждаха последните си хапки от сладкишите. Кууп скочи от люлката, сграбчи ръката ѝ и я привлече към себе си.

— Мисля, че трябва да отидем на въртележката — каза, весело.

— Кълна се, че мога да накарам това нещо да се движи със сто мили в час. На същото ще науча и децата си.

— Смятам да пропусна.

— Наистина ли?

Джулия положи ръка върху корема си.

— Освен ако не искаш за втори път да видиш сладкиша, който изядох.

Засмя се, а тя изглеждаше толкова възхитителна като му се усмихна, че не можа да се сдържи. Наведе се и докосна устните ѝ със своите, опитвайки с езика си вкуса на канелата върху нейния.

— Имаш прекрасен вкус — промърмори той. — Мисля, че трябва да правят само бобърски опашки с фъстъчено масло, банан и канела.

— Може би ще успея да прокарам закон за това — пошегува се тя. Прекъсна целувката, сграбчи ръката му с някакво непознато вълнение в очите си. — Покажи ми къде още си се мотал.

— Разбира се! — Харесваше ентузиазма ѝ и колко много искаше да го опознае.

Поведе я по улиците, заведе я в парка, където с приятелите му караха скейтборд, минаха покрай основното училище, в което беше учил, после по една странична улица, където някои от приятелите му

от детинство бяха израснали, а след това спряха пред старата сграда на киното.

Когато видя, че показват някакъв сладникаво романтичен филм, каза:

— Няма да ме караш да го гледаме, нали?

Наведе се към него и игриво му се усмихна.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя!

— Добре тогава, но ще седнем отзад, за да можем да се натискаме.

— О, това ли си правил като дете?

— Не, но само защото бях прекалено малък.

Тя го плесна закачливо, а той посегна към портфейла си. Купи билетите и им намери места в задната част на почти празния киносалон. Филмът се появи на екрана и — верен на думите си — през по-голяма част от прожекцията я целуваше. От начина, по който отвърщаше на целувките му, не изглеждаше да има нещо против, че пропуска филма. Когато се показаха финалните надписи, отдавна вече беше минало времето за вечеря, затова се отправиха към колата му.

— Искаш ли да вечеряме в бара? — попита Кууп.

Бузите ѝ бяха все още зачервени от случилото се в киното.

— Мисля си по-скоро да вечеряме в леглото.

Той забърза ход и я дръпна след себе си.

— Не е нужно да ме молиш втори път.

Отвори ѝ вратата, отстъпи назад и зачака да влезе. Вместо това тя спря, обърна се към него и сложи длан на гърдите му. Гърлото му се стегна. Дали не беше си променила мнението? Дали го отблъскваше? Стомахът му се преобърна, но тя протегна ръка и я положи върху бузата му. Цялото му същество беше залято от прилив на топлина, която идваше от мекотата на пръстите ѝ върху лицето му и чувството, което изпитваше, когато палецът ѝ се плъзгаше по наболата му брада. Нещо толкова малко, показващо привързаност, толкова истинско, че за момент спря да диша, страхувайки се да не би като си поеме дъх да прекъсне забележителната връзка, създадена се помежду им. Тя го погледна и нежността в очите ѝ го довърши. Краката му се подкосиха и той с усилие остана прав, когато се наведе към ръката ѝ, объркан от чувствата, които го караше да усеща.

— Наистина ми хареса да видя къде си израснал — каза Джулия нежно и се усмихна. Крайчетата на устните ѝ се извиха съвсем леко. — Благодаря, че ме направи част от това. — Ръката ѝ се плъзна по бузата му и в момента, в който вече не усещаше докосването ѝ, изпита някаква празнота в гърдите си. Докато тя се настаняваше в колата, Чейс стоеше там, опитвайки се да си спомни как да диша.

По пътя обратно младата жена беше притихнала, а погледът ѝ безброй пъти потъваше в неговия, докато той шофираше. Когато и да се обърнеше към нея, Джулия му се усмихваше топло. Стигнаха до ранчото и Кууп заобиколи камиона, за да ѝ отвори вратата. Излезе от колата и докато се канеше да я поведе навътре, тя се повдигна на пръсти и го дари с нежна целувка по устните му. Той плъзна ръка около кръста ѝ и я придърпа близо до себе си, изпитвайки нужда да почувства връзката помежду им. Щом я прегърна, тялото му реагира на желанието му да бъде в нея.

— Изглежда, че имаш още нещо, което да ми покажеш — подразни го, докато ерекцията му се притискаше срещу корема ѝ.

— Явно така изглежда — отвърна, като я погали с палец по бузата, а желанието му стана толкова силно, че чак му се зави свят. — И няма нищо малко в него.

Джулия се засмя и отново го перна, като го накара да се почувства като някогашния тийнейджър, който беше луд по нея.

Няколко секунди по-късно я имаше гола в леглото. Целуна я по устните, шията, гърдите, докато се наслаждаваше на сладостта ѝ. Неспособен да изчака още няколко секунди, сложи презерватива и влезе в нея. Ръцете ѝ докосваха гърба му, а той затаи дъх, когато възбудата разтърси тялото му. Господи, беше загубен! Толкова безсилен пред тази жена!

Устата му се върна върху нейната, а тя прокара леко език по долната му устна. Кууп го засмука, напълно осъзнаващ колко добре се допълват един друг. Кръвта пулсираше във вените му, а зърната ѝ се притискаха срещу гърдите му, докато се движеха заедно, изпитвайки нужда да стигнат до края. Мускулите ѝ се стегнаха и цялото ѝ тяло потрепери под неговото.

— Да — промълви тя и в мига, в който почувства топлината ѝ, той също достигна до своята кулминация.

— Джулия, скъпа — прошепна срещу устните ѝ. Положи ръцете си от двете страни на главата ѝ и леко се изправи, за да види лицето ѝ. Погледна го за един безкраен миг, а след това вплете пръсти в косата му. Тя измърка от удоволствие и сърцето му се изпълни с толкова много любов. Мислите му запрепусаха. Можеше да я има всяка нощ по този начин, но никога нямаше да му бъде достатъчно.

Отдръпна се от нея, изхвърли презерватива, а след това я зави с топлото одеяло. Младата жена се притисна към него и дълго време останаха смълчани и двамата, потънали в мислите си. Когато най-накрая отново можеше да диша нормално, се претърколи на една страна. Сърцето му се преобърна, когато я видя толкова задоволена, чувстваща се толкова спокойна с него, че започваше да се унася в сън.

— Джулия?

Докосна лицето ѝ, изтръгвайки я от съня. Очите ѝ срещнаха неговите и усмивката, с която го дари, накара сърцето му да спре. Трябваше да ѝ каже всичко и да се моли на Господ, да не си е помислила, че е крил чувствата си през цялото време, защото единственото, което е искал от нея, е било само секс.

— Да? — попита.

— Трябва да поговорим.

---

[1] Бобърска опашка (beaver tail) — подобен на мекица, продълговат сладкиш, който може да се намаже с шоколад, бита сметана или да се гарнира с канелена захар, нарязан банан, захар и др. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Стомахът на Джулия се преобърна. Мислеше си, че случилото се днес помежду им може да означава нещо важно. Намерението на Кууп да ѝ се разкрие целеше да ѝ покаже друга негова страна, за да ѝ покаже, че иска нещо повече от станалото. Но сега той искаше да говори, а от опит знаеше, че това означава само едно нещо. Всичко беше приключило! Боже, как можеше да бъде такава глупачка да си помисли, дори и за един миг, че нещата могат да приключат по съвсем различен начин? Но дори и да искаше нещо повече, през цялото време се беше преструвала, което означаваше, че той не знаеше коя е тя *всъщност*. Ако беше си паднал по някоя — отново — то това беше сестра ѝ.

Напрегна се.

— За какво?

Той отвори уста, за да отговори, но мобилният му телефон звънна. Скочи от леглото и го сграбчи. Какво — или кой — беше толкова важно, че не можеше да изчака една минута?

Джулия, макар и да чуваше само едната страна от разговора, едва успяваше да разбере какво става. Когато приключи да говори, Кууп изключи телефона си и каза:

— Трябва да тръгвам.

Но преди да може да ѝ се отдаде възможност да попита какво става, той изчезна в банята. А когато излезе, се облече набързо.

Обърна се към нея, като в очите му просветна тревога, и каза:

— Ще говорим по-късно.

Тя кимна, а той на практика излетя навън през вратата. Изненадана от внезапното му тръгване, Джулия слезе от леглото и сковано се запъти към душа. Беше на път да се раздели с нея. Трябваше ли просто да си тръгне, да намери превоз до града, за да хване следващия самолет?

След като се изкъпа, облече някаква рокля и отиде до прозореца, за да дръпне завесите. Но когато го направи, забеляза, че Кууп и Теса

разговарят на терасата, която обикаляше малката къща, която се намираше в подножието на планината. Поне сега разбра кой е толкова важен. Джулия нямаше представа за какво си говорят, но по напрежението, което се излъчваше от позите им, можеше да каже, че обсъждаха нещо много важно, много лично.

Обзе я силно безпокойство, когато жилото на ревността се заби в нея. Сърцето ѝ заби лудо — остра, пронизваща болка — но тя бързо се опита да я отхвърли, като си напомни, че няма никакви претенции към Кууп. Те не бяха гаджета и вероятно я делиха секунди от момента, когато щеше да ѝ заяви, че тази седмица беше само за секс и нищо друго.

Чувствайки се леко замаяна, Джулия се отдръпна от прозореца. Без значение колко умът ѝ се опитваше да я убеди, че за нея Кууп не означава нищо, сърцето ѝ знаеше, че не бе така. Господи, не трябваше да се качва на този самолет или да се впуска в една щура седмица, изпълнена със слънце и секс.

Беше приела ролята на жена, каквато той търсеше, за да го накара да я хареса, но дълбоко в себе си знаеше, че не е от типа момичета, което би се примирило с неангажираща връзка.

Имаше нужда да се махне от това място, затова грабна чантата си, бързо слезе надолу по стълбите, търсейки някой работник от ранчото, който би могъл да я закара до града или да ѝ извика такси. Но когато стъпи на дървената тераса, се блъсна в голяма стена от мускули — Кууп.

Той я хвана здраво за раменете, за да я спре.

— Джулия... — подхвана Чейс, преди да забележи начина, по който бе стиснала чантата си. Притеснен, внимателно се взря в лицето ѝ. Стомахът ѝ се сви. Как изобщо щеше да живее без него? — Отиваш ли някъде?

— Тръгвам си. Ще остана в града, докато пристигне самолетът.

Видимо изненадан, ръцете му стиснаха още по-силно раменете ѝ, а тялото му се напрегна.

— Какво, по дяволите?

— Всичко е наред, Кууп.

— Сякаш да те прецакат е наред — изсумтя младият мъж, а чертите на лицето му се стегнаха. — Какво, да не би да смяташе да си тръгнеш, без да ми кажеш?

— Трябва да тръгвам. — Опита се да го отблъсне, но той не я пусна. — Кууп...

— Това, което правиш, няма смисъл — прекъсна я Чейс с тон, който никога преди това не беше чувала. — След днешния ден си помислих, че...

— Не си длъжен да ми обясняваш. — В далечината зърна Теса. — Това, което правиш в личния си живот, не е моя работа. Знаех в какво се забърквам, когато реших да остана тук.

Добре, говореше несвързано, но явно и това не ѝ помагаше. Какво, по дяволите, се беше случило със спокойния, хладнокръвен адвокат, който винаги мислеше с главата, а не със сърцето си?

За миг Кууп замълча, а след това един мускул на челюстта му потрепна.

— Наистина ли, Джулия? Наистина ли знаеше в какво се забъркваш?

— Какво?! Да, разбира се.

Кууп се втренчи в нея по-дълго, отколкото беше нужно, после сграбчи ръката ѝ и я дръпна.

— Ела с мен!

Стомахът ѝ се сви, докато я водеше към къщата, и тя трябваше да забърза ход, за да не изостава.

— Кууп, не мисля, че това е добра идея.

— Има един човек, с когото искам да се срещнеш. — Напрежението в гласа му беше заменено с тъга. Толкова дълбока, че тя я усети чак до дъното на душата си. — Някой много важен за мен — добави той шепнешком.

Възраженията ѝ се изпариха, докато прекосяваха поляната, и без никакви проблеми спътникът ѝ отвори вратата на малката къща. Нервният взор на Джулия се насочи към Теса, която погледна Кууп разбиращо, преди да влезе в другата стая. След като красивата брюнетка се оттегли, пред очите ѝ се появи възрастна дама, която седеше в единия край на диван с флорални мотиви.

— Кууп — попита тихо Джулия. — Какво става?

Точно в този момент жената обърна главата си, а Чейс се приближи към нея.

— Мамо, всичко е наред. Това съм аз, Куупър — каза бързо и се наведе навреме, за да избегне дистанционното, метнато към него.

Вдигна го от земята и го постави на дивана.

Сърцето ѝ се сви, докато гледаше как той коленичи пред майка си. Хвана ръката ѝ в неговата и тихо ѝ заговори успокояващи думи, предназначени само за нейните уши. Вече беше започнала да разбира. Ето на какво изпитание го бе подложил животът. Буца заседна в гърлото ѝ, а краката ѝ се подкосиха. Няколко минути по-късно възрастната жена премигна и се обърна с лице към Джулия.

— Това е Джулия — представи я младият мъж и се изправи. Очите му, изпълнени с топлина, срещнаха с нейните и в този момент тя почти забрави как да диша: любовта, която изпитваше към него, накара цялото ѝ същество да ликува. — Джулия, това е моята май...

— Ти от класа на Чейс ли си?

Джулия погледна към майка му, а след това към Кууп, за да разбере как да ѝ отговори. Когато той кимна, тя пристъпи напред.

— Да.

Жената се намръщи.

— Приятелите на Чейс не идват тук много често, а и никога преди не е водил момиче вкъщи.

— Доведох я, защото е специална, мамо.

Усмивката отново се появи върху лицето ѝ и с ръце, отслабнали от артритата, махна на Джулия да се приближи.

— Ела, нека те погледна.

Младата жена направи няколко крачки към дивана и когато се приближи, Кууп протегна ръка към нея. Хвана я и като плъзна дланта си в неговата, той я стисна леко, за да я окуражи.

— Джулия, бих искал да те запозная с Луис, майка ми.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Луис.

— Много е хубава, Чейс. Разбирам защо я харесваш.

Джулия седна на дивана до майката на Кууп, а когато взе ръката ѝ в своята, не пропусна да забележи начина, по който се отпуснаха напрегнатите му рамене, и смесицата от гордост и собственическо чувство, изписано върху лицето му, щом погледите им се срещнаха.

Насочи вниманието си към телевизора, за да разбере кой сапунен сериал гледаше домакинята им.

— Виждам, че следиш „Богати и известни“. Един от любимите ми е — сподели младата жена.

Върху лицето на възрастната дама се появи усмивка.

— Също и на мен, скъпа.

Със сърце, изпълнено с най-различни емоции, които изпитваше към Кууп, младата жена прекара още няколко минути, говорейки за героите, за това как е започнала да се интересува от сериала, когато преди няколко години един стар приятел се присъединил към актьорския състав, но изведнъж Луис я погледна с объркан поглед и клепачите ѝ започнаха да потрепват.

— Мисля, че се нуждае от почивка — прошепна Кууп.

Разбирайки, че има нужда да остане за момент сам с майка си, Джулия се изправи и се отправи към вратата.

— Трябва да...

Мъжът бързо поклати глава и постави длан върху лицето ѝ.

— Моля те, остани.

Тя кимна, а топлината на ръката му пробуди още по-силни чувства в сърцето ѝ. Кууп споделяше нещо много лично от живота си с нея и щом желяеше да е до него, тогава щеше да го направи. Той зави майка си с одеяло и докато го подпъхваше, за да ѝ е по-удобно, всяко едно нещо, което младата жена знаеше за Чейс Куупър, си дойде на мястото. Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото момчето, което познаваше от гимназията, се бе превърнало в най-невероятния мъж, когото някога бе срещала.

— Джулия.

Нежният му глас я стресна и се наложи да премигне няколко пъти, за да прогони влагата от очите си.

Пълният му с нежност поглед обходи лицето ѝ.

— Добре ли си?

— Не знам.

— Кой е там? — извика високо майка му и Джулия подскочи.

— Мамо, това съм аз, Кууп. — Обърна се точно когато възрастната жена хвърли дистанционното отново към него и го удари по рамото. То падна на пода и докато Чейс го вдигаше, Теса се втурна да помогне на болната жена.

На лицето му беше изписано страдание и въпреки това се опита да го обърне на шега, когато посочи носа си и каза:

— Понякога има страхотен мерник.

Сърцето ѝ се сви.

— Толкова съжалявам.

— Ела с мен! — Хвана ръката ѝ и двамата излязоха навън.

Джулия огледа обширните земи и се замисли върху ситуацията, в която се намираше Кууп.

— Купил си това ранчо и си се преместил тук заради майка си.

Това по-скоро звучеше като твърдение, отколкото като въпрос, но въпреки това ѝ отговори.

— И да, и не.

Погледът ѝ се стрелна обратно към неговия и всичко, което искаше да направи, беше да го вземе в обятията си, да го прегърне, да го успокои, да му каже, че всичко ще бъде наред.

— И да, и не?

Кууп се облегна на белия парапет и я притегли към себе си, а краката му се обвиха около нейните. Пое дълбоко дъх, бавно издиша и започна да разказва:

— Да, купих го, защото майка ми е отраснала в ранчо и познатата обстановка ѝ помага с Алцхаймера. Момчетата се включиха, защото нямах достатъчно средства сам да го купя. И не, не съм се преместил тук.

Объркана, младата жена попита:

— Какво искаш да кажеш с това, че не си се преместил тук?

— Не живея тук, Джулия. Живея в Кентвил.

— Кентвил? — Добре, това я изненада. — Не е ли е на един час път от Халифакс?

— Аз съм спортен лекар, практиката ми е там, не мога просто ей така да се махна и да си тръгна.

Очите ѝ се разшириха. Ето защо толкова бързо разбра как е глезенът ѝ.

— Защо не си ми казал нищо от това? — Щом въпросът излезе от устата ѝ, поклати глава, тъй като вече знаеше отговора. — Чакай, няма значение. — Размаха пръст напред-назад помежду им. — Целта на тази седмица не беше да се опознаем. — Отдръпна се назад, можеше да усети напрежението му така, все едно беше нейно, когато я хвана за лакътя и я придърпа към себе си.

— О, не, не. Никъде няма да ходиш и всичко това си го разбрала погрешно.

— Кууп, моля те — каза тя, изпитвайки нужда да постави някакво разстояние помежду им.

Почакай. Да не би той да каза току-що, че всичко съм разбрала погрешно?

— Единственото ми намерение беше да се опознаем. — Той погледна надолу, а след това отново към нея. — Просто никога не съм говорил по този въпрос, защото... ми е трудно. Тя е много болна... — Гласът му потрепери, когато добави: — Не ѝ остава много време.

Сърцето ѝ се преобърна, заради скръбта, изписана върху лицето му.

— Съжалявам, Кууп.

— Исках да ти го кажа. — Той потърка брадичката си, а уязвимостта, която долови дълбоко в очите му, я накара да направи една малка, колеблива стъпка към него. — Смятах да ти го кажа тази вечер. — Докосна бузата ѝ и тя наклони глава към ръката му.

— Направи го.

— Да, не желяех да мислиш, че се отдръпвам, защото искам от теб само секс.

Ръката ѝ покри неговата.

— Ти... ти искаш нещо повече от секс?

— Не е ли е очевидно? — Попита настойчиво той. — Луд съм по теб, Джулия. Днес те заведох по местата, където обичах да се мотая някога, защото исках да ме опознаеш. Да ти покажа, че искам повече. Това, което каза в спалнята, че връзката ни е нереална. Никога не съм мислил, че тя не е истинска.

Ако сърцето ѝ забиеше по-бързо, със сигурност щеше да се пръсне в гърдите ѝ.

— Наистина ли?!

Кууп сложи пръста си под брадичката ѝ и я повдигна.

— Говорех сериозно, не се шегувах.

— За кое?

— Когато казах на майка ми, че си специална за мен, наистина го мислех — гласът му премина в шепот.

Коленете ѝ се подкосиха и тя с усилие остана права.

— Така ли?

Прокара палец по бузата ѝ.

— Джулия, скъпа. Имам нужда да си част от живота ми. Винаги съм искал само теб.

Цялото ѝ тяло се напрегна.

— Тогава защо покани Мари?

Той обви ръката си около нея и всичко, за което можеше да мисли, беше колко добре се чувства, когато е в прегръдките му.

— Късно една вечер, след няколко бири, с момчетата си говорехме за хората, които вече не са част от живота ни.

— О! — Погледна надолу, докато осмисляше, това което ѝ каза. Кууп си мислеше, че Мари бе тази, която си беше тръгнала, и тъй като се представяше за нея, сестра ѝ беше тази, по която отново беше хлътнал.

— Но не бях прав, Джулия. — Поклати глава. — Сгреших много! Младата жена преглътна.

— Сгрешил си? Как?

— Не сестра ти беше тази, която си тръгна от живота ми. Веднага след като изпратих поканата, започнах да обмислям и да съжалявам за спонтанното ми решение. Тя не е момичето за мен. И никога не е била.

Объркана, тя се отдръпна назад, а съзнанието ѝ се опитваше да осмисли всяка негова дума.

— О, не, не, не — каза той отново, поставяйки ръката си около кръста ѝ, за да я притегли към себе си.

— Кууп?!

— Няма да ти позволя отново да си отидеш от мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти, Джулия. Ти беше тази, която си тръгна. Влюбен съм в теб. През всичките тези години никога не си ме удостоявала дори с частица от вниманието ти, но сега, когато си при мен, няма да те оставя да си тръгнеш. Не искам никоя друга, освен теб, Джулия! И никога не съм искал.

Той я обича?! Де да беше истина...

Поклати глава, стомахът ѝ се сви, когато посочи с пръст към себе си.

— Това, което не разбираш, е че тази, в която си влюбен, не съм аз. Изживях една фантазия, преструвайки се, че съм безгрижна като сестра ми, така че, тази, по която отново си падна, беше тя.

— Никога не съм бил влюбен в нея, така че как мога отново да хлътна по нея?

— Какво искаш да кажеш?

— Мари и аз бяхме само приятели. Винаги съм харесвал теб, но имаше едно неписано правило, с което трябваше да се съобразявам: не забиваш сестрата на най-добрия си приятел. И, разбира се, ти ми каза, че не съм твой тип.

— Но аз си мислех, че вие двамата...

— Погрешно си го разбрала. И цялото това преструване, което смяташ, че правиш, изобщо не беше преструвка. Просто винаги си потискала тази твоя страна.

— Кууп... — започна тя, но мъжът я прекъсна.

— Може би прикриването зад дивата и безотговорна страна на сестра ти ти е дало куража, който ти е необходим, за да се освободиш и да бъдеш себе си.

Със сигурност той не схващаше същността на случилото се.

— Не бях себе си. Това всъщност не бях аз, ти прекара една необузdana седмица с мисълта, че всичко това, което се случва, е реално.

— Това са глупости, Джулия — каза с нисък и дрезгав глас Чейс. — Това беше ти и няма да позволя да си помислиш нещо друго. — Хвана ръката ѝ. — Ела с мен! Ще ти докажа, че знаех, че жената, с която бях през тази седмица, беше *ти*. — Заведе я в плевнята. — Пазих тази изненада за по-късно, но добре. Мисля, че сега трябва да я видиш.

Той отвори една от клетките, която досега беше празна, и младата жена погледна вътре.

— Кууп? — попита тя, когато видя красивата кобила. — Какво става?

Обърна се към нея и положи ръце върху раменете ѝ.

— Тя е твоя — каза с дрезгав глас, изпълнен с емоции.

Мозъкът ѝ спря да работи.

— Моя?!

— Цялата е твоя, миличка. Когато си тук, ти трябва да се грижиш за нея и да я яздиш, а и аз много искам да останеш тук, с мен.

Джулия покри лицето си с ръце, когато почувства стягане в гърлото.

— Не, не мога.

— Разбира се, че можеш.

Леко докосна бузата ѝ и този жест накара очите ѝ да се напълнят със сълзи.

— Това е твърде много.

Точно тогава кобилата изцвили радостно и побутна младата жена с муцуната си. Кууп се засмя.

— Мисля, че те харесва. Не че мога да я виня за това.

Джулия се приближи и прокара ръце по челото на животното, внимателно изучавайки го през замъгления си поглед. Никой никога не ѝ беше давал подобен подарък.

— Красива е. Всичко, което някога съм искала. — Подсмръкна и продължи: — Не мога да повярвам, че правиш това за мен.

— Имам още нещо за теб.

Погледна го в очите и любовта, която видя там, я изпълни с копнеж. Чейс протегна ръка и сграбчи нещо от отделението. Тя поклати глава и се засмя, когато видя силно изрязаните дънкови панталонки и розовия камшик за езда.

— Тези за какво са?

— Цяла седмица носеше дрехите на Теса и си помислих, че може би ще поискаш твои собствени.

— И за това трябваше да намериш възможно най-късите панталонки във вселената? — Боже, обичаше го. Толкова много го обичаше, че чак сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Дари я с усмивка, която накара коленете ѝ да се подкосят.

— Ами... да.

Джулия поклати глава и взе розовия камшик. Плъзна ръката си по дължината му и го погали с пръсти, а Кууп изстена, докато я наблюдаваше какво прави.

— А това?

Той присви рамене.

— Никога ли не си виждала подобно нещо?

Тя погледна към кобилата.

— Виждала съм, но никога не бих го използвала.

Чейс го взе от нея и леко я перна по дупето.

— Кой каза, че е за коня?

Беше я плеснал по дупето, но неочакваното присвиване, което почувства в най-съкровеното си кътче, накара дъха ѝ да прозвучи като лек стон:

— О!

— Не виждаш ли, че това е истинската ти същност, Джулия. Винаги съм го знаел, а конят и камшикът са двете страни на една монета. — Придърпа я в прегръдките си, а тя плъзна ръце по гърба му. Целуна я по челото и каза: — Под тази красота и този ум, ти си една обичаща да се забавлява, адски сексапилна, мила, грижовна и толкова непринудена жена. Просто си потиснала тези свои черти, защото си толкова добра и раздаваща се, че винаги поставяш нуждите на всички останали пред своите. Но няма да ти позволя отново да направиш подобно нещо. Ти също имаш желаня, за които смятам да се погрижа. — Отново прокара камшика по гърба ѝ и се ухили. — За всяко едно от тях.

Джулия стоеше пред него, мигайки насреща му и се опитваше да попие всяка една дума, казана от Чейс. Кууп желаше нея. *Нея!* Джулия Блеър!

— Сега, вярваш ли ми? — попита той. — Вярваш ли ми, че знам с коя съм спал през тази седмица?

— Да — едва го произнесе с бучката, която се беше загнездила в гърлото, а всичко, което изпитваше към този мъж, я караше да се чувства замаяна, а сърцето ѝ да прелива от щастие.

— Добре, защото, когато те попитах дали знаеш в какво се забъркваш, реално ти не си и предполагала какво те очаква, тъй като в мига, в който слезе от онзи самолет, бях твърдо решен да те направя моя. И когато казах, че се радвам, да си тук, наистина имах предвид точно това.

— Аз също се радвам, че дойдох.

— Искам теб, Джулия. И винаги съм те желал.

Усещаше пулса си в гърлото, а сърцето ѝ се изпълни с любов.

— И аз винаги съм желала теб — призна си тя.

Усмивайки се, той леко плъзна палец по долната ѝ устна.

— Значи съм твой тип?

— Да — потвърди. — Привличат ме такива мъже, които ядат бобърски опашки с фъстъчено масло и банан.

Куп се засмя и я вдигна на ръце.

— Накъде ме носиш? — попита младата жена.

— Към езерото, след това в плевнята и накрая в леглото ми. — Тъй като започна да споменава всички места, на които бяха правили любов, невидима сила здраво стисна сърцето ѝ.

— Да не забравяме и пасищата — добави, а цялото ѝ същество ликуваше.

— О, не се притеснявай. Не съм забравил нито едно място. — Широко се усмихна той.

Джулия повдигна едната си вежда.

— О, така ли? Изброй ги!

— Всъщност — каза Кууп с дяволита усмивка, която се разливаше върху лицето му, — омръзна ми да говоря.

— Добре, само да отбележа, че... — започна, приемайки своята необузdana същност и за пръв път се чувстваше свободна, — обичам мъже, които действат.

Чейс постави една гореща целувка върху устните ѝ и добави:

— Обичам *теб*, Джулия Блеър. Младата жена, която е умна, сексапилна, необузdana и порочна. — Спря, за да ѝ намигне, преди да добави: — Жената, която обича конете и ездата, и която все още не е наказана, заради коментара си относно жребеца.

Никога преди не се бе чувствала по-щастлива, щастието се надигна вътре в нея, а един възторжен стон резонира дълбоко в гърлото ѝ. Кууп я притисна още по-близо до себе си и както я държеше в ръце си, я понесе към стълбата, която водеше към горната площадка на плевнята. Джулия му се усмихна, като прие и двете си същности и разбра, че няма друг мъж, на когото би се доверила изцяло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.